

โมทนาสาธุสาร

ณวันเดือนสิงหาคม ๒๕๕๒

พระธรรมเทศนาเนื่องในวันคล้ายวันเกิด พระอาจารย์มพพร อาทิจจาโส

วันศุกร์ที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

นิยานิกรธรรมนำสัตว์ให้พ้นจากทุกข์เราก็ต้องคิดว่าอะไรที่ง่ายที่สุด เราก็จะต้องเอาอันนั้นวิธีการง่ายก็คือทำ
ยังงี้ถึงจะง่าย ถ้าอาตมาบอกแล้วทุกคนก็จะว่าแห่มั่นง่ายเกินไปทำไมจึงว่าง่ายบอกให้ว่างทุกคนใครๆไม่ยอมว่างบ้าง
(หัวเราะ) ว่างเนี่ยสูงสุด ถ้าอาตมาบอกโยม ให้โยมว่าง โยมนึกว่าแห่มั่น! ไปแข่งให้ว่างอะไรก็ให้ว่างไม่มีกินไม่มีใช้แต่บอก
ขอให้โยมสำเร็จทุกประการเนี่ยโยมก็ดีใจแต่สำเร็จแล้วก็ต้องว่างนั้นนะเพราะฉะนั้นว่างเนี่ยสูงกว่า สูงกว่าความสำเร็จ
(หัวเราะ) เพราะฉะนั้นใครๆไม่รู้ก็แห่มั่น! นึกว่าพระอาจารย์เนี่ยทำไมถึงสอนเหมือนพูดไม่เข้าหูคนเลยต้องว่าอย่างนี้
(หัวเราะ) แต่พระอาจารย์ไม่ได้เล่นสำนวนแต่อาตมาเอาสูงสุดมาสอนมาบอกเพราะฉะนั้นธรรมะพระพุทธรเจ้าว่างหมดแล้ว
ก็ต้องใช้ปัญญาหน้อยสำหรับเรานะให้ว่างจากอะไรบ้างเราต้องคิดว่าเรามีทุกข์กับอะไร หัดละเล็กละน้อยหรือว่างเล็ก
ว่างน้อยไปก่อนเดี๋ยวมันก็ว่างใหญ่เองเนี่ยที่พระพุทธรเจ้าสอนสูงสุดก็คือเนี่ยรับรู้ไม่รับเก็บ ต้องหัดเป็นคนรับรู้ไม่รับเก็บ
เหมือนคนปัญญาอ่อนหรือสมาธิสั้นอะไรพวกเนี่ยรับรู้ไม่รับเก็บ แล้วมันจะได้ว่างมันจะได้ไม่มีทุกข์ เมื่อมันไม่มีทุกข์เพราะ
มันว่างแล้วแต่ต้องว่างด้วยความรู้เดียวไม่ใช่ว่ามาถามพระอาจารย์ว่าคนตาไม่ติ่มองไม่เห็นก็ว่างซี หรือหูไม่ตีหูหนวกก็ว่าง
บอกคนละเรื่องกัน ความหมายของพระพุทธรเจ้าบอกว่างด้วยความรู้ จิตที่รู้แล้วเหมือนคนตาบอดแต่กำเหินบอกว่างซีชาว
สีนั้นสีนี้บอกยังงี้มันก็ไม่เห็นเพราะอะไรเพราะมันไม่เคยเห็นมาก่อนต้องว่าอย่างนี้เพราะมันไม่เคยรู้มาก่อนเพราะฉะนั้น
เราต้องเอาสิ่งที่รู้ว่างจากสิ่งที่รู้เนี่ยจึงจะตรงตัวเดี๋ยวจะบอกว่าพระอาจารย์เดี๋ยวว่างอะไรเดี๋ยวฮุย! เยอะแยะมากมายเลย
เดี๋ยวตาไปเห็นรูปหูได้ยินเสียงจุมูกได้กลิ่นลิ้นได้รสกายได้สัมผัสเนี่ย ตอนนี่จิตมันรู้จะไรก็ให้ว่างจากรู้ตรงนั้นเข้าใจหรือ
ยังเนี่ย หมายถึงว่าต้องเล็งตรงนี้ต้องจับว่างตรงนี้จิตมันรู้ตรงไหนก็ให้ว่างตรงนั้นเขาเรียกว่าว่างหรือว่างจากรู้เนี่ย ทีแรกก็รู้
ว่างก่อนคือรู้แล้วว่างเพราะอะไรจึงต้องว่างเพราะมันมีโทษมีทุกข์ แต่ถ้าอาตมาจะเทศน์สอนพวกโยมเนี่ยล้วนแล้วแต่โยม
ฟังครูบาอาจารย์มากมายเลยแต่อาตมาต้องเอา ถ้าอาตมาสอนฝรั่งนี่ง่ายมากเลยบอกว่าโนพร็อบเบิ้ล (No Problem)
คำเดียว เจอรูปก็โน ทำไมจึงว่าต้องโนมันเพราะว่าไอ้พวกนี้มีปัญหาทุกซั้งนั่นเลยรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
ธรรมารมณนี่มีปัญหา แต่จิตเราต้องว่างจิตเราต้องไม่มีปัญหาเลยหรืออินเตอร์เน็ต (Internet) เนี่ย บริสุทธิอินเตอร์เน็ตแปลว่า
ยิ่งใหญ่เลยทั้งมนุษย์โลก เทวโลก มารโลก ทั้งหมดเลยเน็ตหรือบริสุทธิ์เนี่ยต้องว่างให้หมดเลยเนี่ยเห็นมัย เกมทุกอย่างก็
เกมส์เห็นรูปก็เกมส์ ได้ยินก็เสียงก็เกมส์ ได้กลิ่น ได้รส ได้สัมผัสก็เกมส์ให้หมด ทันเกมก็คือพอเห็นก็จบ ได้ยินก็จบหมายถึง
ว่าเข้าโรงไปหรือว่าจบเรื่องไปเลยเนี่ยให้เกมแบบนั้นจะได้เร็วขึ้นมาหน่อย เนี่ยอาตมาเนี่ยทันสมัยไม่ใช่เอาอินเตอร์เน็ตมา
สอนได้ เอาเกมมาสอนได้ โนพร็อบเบิ้ลมาสอนได้เนี่ยไม่ยากเนี่ยเห็นมัย ไอ้ที่ยากๆเพราะอะไร ไม่รู้แต่ที่พระอาจารย์เอารู้
มาสอนรู้ก็ทำ ความเข้าใจในรู้ต้องว่าอย่างนี้ (หัวเราะ) ที่อาตมาพูดเนี่ยโยมรู้ทั้งนั้นแหละไม่ใช่โยมไม่รู้ แต่โยมจับไม่ได้
จับรู้ไม่ได้เพราะอะไรจับรู้ไม่ได้ เพราะรู้จะจับไอ้รู้นั้นก็หายไปต้องว่าอย่างนี้แต่โยมไปวิตกกังวลกับการที่จะจับรู้อันเลยเป็น
ทุกข์มากขึ้นทีนี้ถ้ารู้อันหายไปแล้วแสดงว่ามันว่างแล้วไม่ต้องไปสนใจเนี่ยต้องเอาแบบนี้เพราะฉะนั้นถ้าจิตมันรู้ขึ้นมากก็ว่าง
จากรู้นั้นแหละ ให้เข้าใจตรงนี้อาตมาไว้แล้วเราก็ไม่ต้องไปทุกข์ทรมานไม่ต้องไปวิตกกังวลใดๆเรื่องอะไรช่างหัวมันรับรู้ไม่รับ
เก็บว่างไปตลอดแล้วมันจะได้ง่ายขึ้นเร็วขึ้นโนพร็อบเบิ้ล (No Problem) ให้หมดเลยมีปัญหาทั้งนั้นตาเห็นรูปก็มีปัญหาหู
ได้ยินก็มีปัญหาจุมูกได้กลิ่นก็มีปัญหาลิ้นรู้รสก็มีปัญหากายสัมผัสก็รู้ร้อนรู้หนาวฤดูฝนอะไรก็มีปัญหาใจรู้ธรรมารมณก็มี
ปัญหาอีกมีทุกข์ทั้งนั้นเลยทีนี้ว่างมันซะให้หมด จิตของเราต้องไม่มีปัญหา เพราะมันอยู่ที่ใจเราเนี่ย ปัญหาที่มันอยู่ที่ใจเรา
อุปาทานไปยึดติดมันหรือเปล่าต้องถามอย่างนี้เพราะเรามีอุปาทานยึดติดมันเราเลยเป็นทุกข์กับมันเลยทั้งที่มันไม่รู้
รับทราบกับเราหรือว่ามันไม่เกี่ยวกับเราเลยแต่เราเป็นทุกข์กับมันเองนะทุกสิ่งทุกอย่างนะ เป็นทุกข์กับรูปเสียง กลิ่น รส

โงฐัพพะ ธรรมารมณเญยต้องถามว่ารูปมันทุกซ์กับเราหรือเปล่านั้นก็ไม่ได้ทุกซ์ เสียงมันก็ไม่ได้เป็นทุกซ์กับเรา แต่เรามันเลือกไปยึดเสียงเองเราก็มีทุกซ์เองจันทีนี้เราก็รู้แล้วละเลยรู้แล้วว่างเลยต้องว่าอย่างนี้แล้วเราก็ยืน เดิน นั่ง นอน เราก็รับรู้ไม่รับเก็บภาวนาว่างๆยืน เดิน นั่ง นอนภาวนาว่างๆอรรถิพคความว่างคืออรรถิพคพระนิพพานเญยเพราะฉะนั้น อันนี้เญยเขาเรียกธรรมมะเบสิคพื้นฐานแต่ทุกคนเญยข้ามพื้นฐานกันไปหมดจะเอาโน้นสมาธิกันบ้างอะไรต่อมิอะไร (หัวเราะ)สมาธิตั้ง ใจมันไปตั้งกันที่ไหนสะเปะสะปะกันหมดเลยตั้งมันในฉานหรือตั้งมันในญาณ ตั้งมันในทางฉานก็ต้องฟังอย่างเดียวคำว่าฟังนั่นแหละคือฉานที่นี้เราจะฟังอะไรฟังรูปรูปก็เป็นรูปฉาน ฟังเสียงก็เป็นเสียงฉาน ฟังกลิ่นก็เป็นกลิ่นฉาน ฟังรสก็เป็นรสฉาน ฟังสัมผัสก็สัมผัสฉาน ฟังธรรมารมณเญยก็รู้ฉานหมายถึงว่ารู้ฉาน ตอนนีพอเรารู้ฉาน แล้วมันก็กลับมาตั้งใหม่มารู้รูป เสียง กลิ่น รสเญย เมื่อเราตั้งฉานทั้งญาณเญยเขาเรียกวิปัสสนาในฉานในญาณเญยมันอยู่ด้วยกัน ไม่ใช่แยกเลยเญย ฟังเป็นฉานรู้เป็นญาณ เพราะฉะนั้นเรารู้แล้วก็ละมันเลยทั้งรู้ทั้งละด้วยมันจะได้เป็นคู่ๆ แล้วง่ายไม่มีอะไรไม่ต้องเป็นทุกซ์ เหม! ต้องพยายามฟังฉานฟังญาณให้ได้ฉานนั้นฉานนี้โอให้! เมื่อไหร่จะได้ วิตทวิจารณ์ สังขารปรุงแต่งก็หายหมดแล้วพอวิตทวิจารณ์ฉานฉานเหินหายเกลี้ยงหมด(หัวเราะ)ฟังชานอีกต่างหากต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราก็ต้องว่างๆจากความรู้สึกเหมือนตาบอดสี ใครๆบอกว่างๆๆๆพระอาจารย์ จันมิ่งก็ควักลูกตาออกมึงจะได้มองไม่เห็นต้องทำอุบายอย่างนั้นไม่มีตาไปดูมันแล้วเอ็งดูซิว่ามันจะว่างหรือไม่ว่าง หนีก็แกล้งทำเป็นหูดับไม่ได้ยินชะ บ้าง(หัวเราะ) จมูกไม่ได้กลิ่นชะบ้าง ลิ้นไม่ได้รู้รสชะบ้าง กายไม่รู้สัมผัสชะบ้าง ใจก็ไม่รับรู้อารมณ์ชะบ้างแล้วอะไรเกิดขึ้น ว่างเฉย พอมันไม่รับรู้แล้วมันก็เฉยไปเอง รูปก็เฉยไปด้วย จิตเรามาถึงก็เฉยกับรูปด้วยต้องว่าอย่างนี้ต้องพิจารณาทั้งสอง อย่างเลยจึงจะรู้ทั้งรูทั้งใจต้องว่าอย่างนี้รูทั้งภายนอกทั้งภายในใจของเรามันก็จะสงบระงับไปเรื่อยๆจิตเราก็มองจากรูปไปเรื่อยๆจิตไม่รับอารมณ์ไปเรื่อยๆนั่นแหละเราก็สงบสุขไปเรื่อยๆต้องว่าอย่างนี้ สุขเพราะไม่มีอาลัยคืออนาลโยคือ ว่างเญยแค่เญยจะเทศน์จะสอนอะไรก็ ถ้าพูดถึงกัมมัฏฐาน๔๐ กองโอให้! มากมายเลยเมื่อไหร่จะเรียนกันเป็นปีก็ยังไม่ ได้ฝึกหัดตัดสินใจเอาจริงเอาจังเอาเป็นเอาตายก็ฟังชานไปกับตามฉานตามญาณตามกสิณอีกรู้กสิณนอกกสิณในมากมาย กสิณฉานกสิณญาณอีกโอให้! มากมายเลยโยมก็รู้แค่กสิณฉานกสิณญาณยังไม่รู้อีก(หัวเราะ) แล้วโยมก็จะสับสนหมด เลยใช้นี้ก็อยากได้โอให้โน้ก็อยากได้มันก็เลยเกิดค้นหาเลยไม่ว่างฟังชานไปอีกเญยปรุงแต่งไปตลอดเญยเพราะฉะนั้นการ ที่พระองค์แสดงกัมมัฏฐาน๔๐ กองไว้เป็นอุบายขจัดอารมณ์ขจัดรูป เสียง กลิ่น รส โงฐัพพะสี่เหลี่ยมสี่เหลี่ยมที่จะเป็น ต้นเหตุให้เกิดการปรุงแต่งนั่นแหละพระองค์ต้องการให้จิตสงบจากการปรุงแต่ง จึงให้เหลือเพียงหนึ่งเดียวคือเอกัคคตา อารมณอารมณ์เดียว อารมณนั้นจะเป็นรูปก็ได้ เป็นเสียงก็ได้ เป็นกลิ่นก็ได้ เป็นรสก็ได้ เป็นโงฐัพพะสัมผัสก็ได้ เป็น ธรรมารมณที่จิตใจอันเดียวนั่นแหละให้รู้อันเดียวหรือให้ฟังอันเดียวนั่นแหละทั้งรู้ด้วยหมายถึงว่าทั้งฟังด้วยฟังก็เป็น ฉานรู้ก็เป็นญาณขณะเดียวกัน เมื่อเราต้องการความว่างเราก็ไม่ต้องการรู้(หัวเราะ)คำว่าไม่ต้องการรู้คือรู้ละแล้วต้อง บอกอย่างนี้ เลยรู้ไปแล้วหมายถึงว่ารู้ละเบื่อ ได้ยินละเบื่อ เห็นละเบื่อ ฟังละเบือนั่นจะต้องมีคำว่าเบื่อด้วยนะจึงจะเป็น วิปัสสนาในฉานในญาณด้วย พอมันนี่ก็เฉยแล้วมันจะเฉยอย่างไรมันก็ไม่อยากจิตมันปฏิเสหหมดต้องว่าอย่างนี้ รับรู้ไม่ รับเก็บโดยอัตโนมัติ เพราะฉะนั้นใจของเราต้องว่ารูที่ว่างจากที่ตรงที่เรารูนั่นแหละ ว่างที่รู พอมันรูขึ้นมาก็ว่างจากรู รู เสียงก็ว่างจากเสียง รู้กลิ่นรู้รสสัมผัสก็ว่างจากสิ่งเหล่านั้นนั่นแหละเดี๋ยวนี้ว่าเหม! จะต้องไปตั้งข้อไว้รูนั่น พอตั้งข้อไว้ก่อน เญยทุกซ์ทั้งนั้นเลย เพราะฉะนั้นต้องให้เป็นธรรมชาติของมันรู้เมื่อไหร่ก็รู้เดี๋ยวนี้หรือกุดบเมื่อนั้นต้องว่าอย่างนี้คือดับรู้เมื่อ นั้นคือให้ว่างจากรูเมื่อนั้น คือให้ว่างจากรูเมื่อนั้นเญยจึงเรียกว่าปัจจุบันธรรม เดี๋ยวนี้ว่าเออ! พระอาจารย์ปัจจุบันธรรมเป็น อย่างไรอีก (หัวเราะ) เป็นปัญหาเญยต้องถามจิตเรื่อยไปแล้วต้องพิจารณาเพื่อรู้เรื่อยไป เมื่อเราเข้าใจแล้วทุกอย่างมันก็ ว่างเรื่อยไปเมื่อเข้าใจแล้วมันก็ไม่ต้องรูอีกแล้ว ไปเห็นหน้าเห็นตาคนนี่จำได้ ได้ยินเสียงคนนี่จำได้ ได้กลิ่นนี่รสสัมผัสนี่จำ ได้ นอนอยู่เพราะมันชินอยู่เญยไม่ต้องลืตามันก็ยังไม่รู้เลยต้องว่าอย่างนี้ ได้ยินเสียงคนเดินคนเดินเบาอะไรเญยแปลก แตกต่างเสียงหนักเสียงเบาเสียงเพลง เสียงคำเสียงว่าเสียงนินทาสรรเสริญนั่นนะทั้งดีทั้งไม่ดีนั่นนะ รู้ว่างรู้แล้วว่างเมื่อเรา รู้ขณะไหนก็ให้ว่างขณะนั้น ที่นี้เมื่อจิตของเราไม่ต้องการรู้แล้วมันก็เลยว่างทั้งรูและอารมณ์ต้องว่าอย่างนี้โอสิ่งที่จะเป็น อารมณก็ว่างไปด้วยโอที่อารมณ์ก็ว่างไปเลยนั่นแหละ ความหมายของพระพุทธเจ้าต้องการให้ว่างจากภายในภายนอกให้

ว่างจากความรู้สึกของเรานั้นแนะนำให้ฝึกให้เป็นอัตโนมัติเลยถ้าเราฝึกได้อย่างเนี้ยติดกิจจารไม่มีสังขารการปรุงแต่งไม่มีเนี่ยพระพุทธเจ้าเรียกว่านิพพาน ปรมิ สุขก็ได้ เป็นนิรามิสสุขก็ได้ เป็นสุภาทิเสสนิพพานก็ได้ ถ้าตายในที่เรารู้ที่เราทำได้ขานัญในการว่างถึงขณะนี้ถ้าเราตายเขาเรียกนิพพาน ปรมิ สุขอยู่เลยสั้นๆอย่างเนี่ย เพราะฉะนั้นถ้าเราจะมัวคิดนั้นคิดนี้มันคิดมากเดี๋ยวโยมก็คิดแหม! มรรค๘สูงสุด(หัวเราะ)เราจะต้องดับทุกข์ให้ได้ด้วยมรรค๘ แต่ก็ยังดับไม่ได้ก็เพราะพวกโยมอ่านผ่านหูผ่านตาไปแล้วดับได้หรือเปล่าอ่านกันร้อยเที่ยวพันเที่ยวเนี่ยดับได้หรือเปล่าดับทุกข์ได้หรือเปลาก็เห็นยังเหมือนเดิม(หัวเราะ)เพราะฉะนั้นแล้วทำยังไงต้องสัมมาทิฐิเห็นชอบก็เห็นอะไรก็ชอบไปหมดแล้วมันจะไปดับได้ยังไง เห็นรูปก็ชอบได้ยินเสียงก็ชอบได้กลิ่นได้รสได้สัมผัสชอบไปหมดแล้วมันก็จะยิ่งเพิ่มทุกข์ให้แล้วมันจะไปดับทุกข์ได้ยังไงถ้าเราจะไปนิพพานนั้นนะความเห็นชอบเนี่ยต้องเห็นว่างไม่มีความเห็นแล้วความเห็นว่างต้องเป็นแบบนี้ สัมมาสังกัปไปดำริชอบเคยดำริถึงรูป เสียง กลิ่น รส โสภณูปะ ธรรมารมณเฑาะเนี่ยใช้ที่เคยดำริชอบนั้นแหละว่างต้องว่างเราจะไปนิพพานก็ต้องว่างเลยใจดำริตัวนี้ต้องว่าง สัมมาวาจาพูดจาชอบกระหุงกระหนิงอย่างนั้นอย่างนี้เรื่องนั้นเรื่องนี้อะไรเนี่ยพูดกันเอาอกเอาใจหรือยังเนี่ยสัมมาวาจาการพูดจาชอบก็ต้องว่างอีกเพราะเราจะไปนิพพานแล้วต้องว่าง สัมมากรรมมันโตการงานชอบอะไรก็ชอบเนี่ยการงานการเงินได้ทองได้ข้าวได้ของนั้นเนี่ยการงานนี้สร้างฐานะขึ้นมาเนี่ยการงานชอบแต่ถ้าเราจะไปนิพพานก็ต้องว่าง ว่างจากการงานที่นี้การงานชอบต้องว่างจะไปนิพพานแล้วเองจะไปทำงานอะไร(หัวเราะ) สัมมาอาชีโวอาชีพอชอบแหม! ข้าทำเลี้ยงตัวเลี้ยงครอบครัวมานานมันชอบมานานแล้วตั้งหลายภพหลายชาติมาแล้วเราจะไปนิพพานได้ที่การงานชอบก็ต้องว่าง(หัวเราะ)เพราะจะไปนิพพานเองจะไปทำอะไรที่นิพพาน สัมมาอาชีโวอาชีพอชอบแหม! หาเลี้ยงตัวเลี้ยงครอบครัวก็เนี่ยสัมมาอาชีพอที่พระพุทธเจ้าว่าสัมมาอาชีพอชอบๆก็เลยไม่ต้องไปไหนกันละชอบทำกันทั้งวันทั้งคืนนะ (หัวเราะ) ถ้าเราจะไปนิพพานก็ต้องอาชีพอชอบนี้ก็ต้องว่างไม่มี สัมมาวาจาไม่เพียรชอบเพียรทำการงานอย่างนั้นอย่างนี้เอารำเอารวเอามั่งเอามืออะไรเนี่ยก็เพียรชอบจะไปนิพพานก็เพียรว่างเลยไม่มี ว่างไม่มีการเพียรอีกแล้ว สัมมาสติระลึกชอบระลึกถึงพ่อแม่พี่น้องบุตรภรรยาสามีทรัพย์สินสมบัติ ระลึกชอบเนี่ย เราจะไปนิพพานก็ระลึกว่าง ไม่มีสติการระลึกชอบก็ไม่มี ว่าง สัมมาสมาธิการตั้งใจมันชอบตั้งใจเอาเป็นเอาตายเลยเนี่ยไม่เสร็จไม่เลิกไม่กินไม่นอน(หัวเราะ)เนี่ยมรรค๘ ถ้าสัมมาทิฐิตั้งใจมันชอบไปชอบกับรูป เสียง กลิ่น รส โสภณูปะ ธรรมารมณเฑาะแล้วจะไปนิพพานได้ยังไงเนี่ยก็ยิ่งจะฟุ้งซ่านหนัก ยิ่งตั้งใจยิ่งทำมากขึ้นเพิ่มขึ้นก็อยากไปนิพพานก็มัวไปชอบๆอยู่แล้วมันจะไปได้อย่างไรต้องว่าง ตั้งใจมันเลยว่างเพื่อตั้งใจมันกับพระนิพพานเลยเนี่ยมรรค๘ ที่ถูกต้องของพระพุทธเจ้าต้องว่าง ที่เขาว่าสัมมาทิฐิเห็นชอบเห็นอริยสัจ๔ เนี่ยต้องรู้ทุกข์ ทุกข์อะไรทุกข์ที่ไหนเราต้องกำหนดรู้ทุกข์แล้วตาเห็นรูปก็ทุกข์เพราะรูป หูได้ยินเสียงก็ทุกข์เพราะเสียง จมูกได้กลิ่นก็ทุกข์เพราะกลิ่น ลิ้นได้รสก็ทุกข์เพราะรส ภายได้สัมผัสฤดูร้อนฤดูหนาวฤดูฝนมันก็เป็นทุกข์เพราะฤดูกาลเห็นมัยเพราะฉะนั้นเมื่อเรารู้แล้วเราเข้าใจแล้วเราก็นิ่งที่ทุกข์ครวกำหนดรู้เนี่ย ที่พระพุทธเจ้าว่าทุกข์เป็นของควรกำหนดรู้ รู้ที่ไหนรู้ที่รูป เสียง กลิ่น รส โสภณูปะ ธรรมารมณเฑาะเนี่ย สมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์คือตัณหาความอยาก มันอยากที่ไหนก็อยากที่รูป เสียง กลิ่น รส โสภณูปะ ธรรมารมณเฑาะถ้ามันไม่มีรูป เสียง กลิ่น รส โสภณูปะ ธรรมารมณเฑาะแล้วมันจะไปอยากกับอะไรหรืออยากมั่งอยากมีก็ไอ้ที่มีก็คือเห็น เห็นก็เป็นรูปแล้วรู้ก็เป็นนามหรือจิตมันเข้าใจเพราะฉะนั้นก็ต้องว่างหมายถึงว่าทุกข์สมุทัยเป็นของควรละ ละอะไร ละความอยากคือละรูป เสียง กลิ่น รส โสภณูปะ ธรรมารมณเฑาะนั้นแหละ นิโรธะความดับทุกข์เราจะไปดับที่ไหนก็ต้องดับที่รูป เสียง กลิ่น รส โสภณูปะ ธรรมารมณเฑาะที่อาตมาบอกตั้งนานแล้วบอกนิโรธะ ที่พระอาจารย์ย่อพระไตรปิฎกมาบอกนิโรธะก็คือดับทุกข์ก็ดับอารมณเฑาะเนี่ย ถ้าเราดับอารมณเฑาะได้เกมส์ทำไม่จึงว่าต้องดับอารมณเฑาะแล้วเกมส์ เพราะอารมณเฑาะคืออัสวะกิเลสที่เป็นอัสวัชฌญาณเนี่ย ที่พระพุทธเจ้าสอนไว้เนี่ยอัสวัชฌญาณคือการทำอัสวะให้สิ้นไป แล้วเรารู้จักอัสวะหรือเปล่านั้นเราก็ไม่รู้จัก แต่พระอาจารย์บอกอัสวะก็คืออารมณเฑาะนี้แหละ(หัวเราะ)แล้วเราก็จะได้รู้แล้วมันก็จะดับไปได้หรือมันจะได้หายไปได้หรือทำให้หมดไปได้จากใจเราไม่มันเองจะไปอัสวะที่ไหน (หัวเราะ)เอ็งก็งอยู่ช้ายชวาก็จะอยู่นั้นแหละ(หัวเราะ)หันรีหันขวางต้องว่าหันรีหันขวางเลยจะๆอยู่นั้นแหละ(หัวเราะ) เนี่ยให้รู้ไว้อย่างนี้เนี่ยนิโรธะดับทุกข์ก็ดับอารมณเฑาะดับรูป ดับเสียง ดับกลิ่น ดับรส ดับโสภณูปะธรรมารมณเฑาะเขาเรียกถ้าเราดับเรื่อยไปนั้นแหละเขาเรียกอัสวัชฌญาณรู้จักทำอัสวะให้สิ้นไปหรือรู้จักทำอารมณเฑาะให้สิ้นไป มรรคหนทางเข้าถึงความ

พันทุกข์ดับทุกข์เป็นของควรเจริญให้มาก เราจะทำยังไงมรรค เมื่อเรารู้นิโรธความดับทุกข์ดับอารมณ์ที่นี้มรรค
 หนทางเข้าถึงก็คือตาเห็นรูปก็ดับรูปเมื่อไหร่ตาเห็นรูปก็ต้องดับรูป หูได้ยินเสียงเมื่อไหร่ก็ต้องดับเสียง จมูกได้กลิ่นเมื่อไหร่ก็ต้อง
 กลิ่น ลิ้นรู้รสเมื่อไหร่ก็ต้องดับรส ภายใต้อำนาจของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเมื่อไหร่ก็ต้องดับอำนาจของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น ใจได้รู้ธรรมารมณ์เมื่อไหร่ก็ต้อง
 เมื่อนั้น แล้วดับเรื่อยไปเลยทำไมต้องดับเรื่อยไปก็เพราะพระองค์บอกว่าเป็นของควรเจริญ(หัวเราะ)ควรทำให้มากเข้าไป
 คำว่าทำให้มากเข้าไปก็คือทำให้เกิดความชำนาญนั่นเอง พอดับเรื่อยๆที่หลังพอมันเห็นปุ๊บว่างปั๊บ ได้ยินปุ๊บว่าง ได้กลิ่น
 ปุ๊บว่าง ลิ้นรู้รสว่าง ภายใต้อำนาจของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ว่างเลย ว่างอย่างรวดเร็วแน่นอนแหละ เพราะฉะนั้นเรารู้แบบนี้เราก็เห็น
 ทางแล้ว ทางก็คือทางพันทุกข์ดับทุกข์ก็คือว่างเฉย แล้วก็ว่างถามว่าว่างยากไหมเฉย ไม่ยากเพราะตามปกติสันดานของ
 คนมันชอบง่วงๆอยู่แล้วชอบว่างอยู่แล้ว(หัวเราะ) แต่ที่นี้ตั้งใจให้มันว่างนะไอ้ที่ว่างเพราะความขี้เกียจเฉยก็ใช้ไม่ได้นะ
 แหม! ภูชี้เกียดต้องนอนสักตื่นหนึ่งมันจะได้ว่างตามที่พระอาจารย์ว่าความหมายผิดนะ หมายถึงรู้ว่างนะหมายถึงต้องว่าง
 แล้วต้องไม่มีอะไรไปยึดติดมันนั่นแหละจึงจะว่างด้วยความรู้มันนั่นแหละจึงจะถูกต้องถ้าว่างแล้วไปยึดติดเฉยไม่ถูกต้อง ต้องรู้
 แล้วว่างจากความรู้นั้นแหละจึงจะถูกต้อง เราจะได้ไม่ต้องไปเสียเวลาที่จะรู้มัน เพราะรู้ก็ต้องว่างเพราะต้องการให้รู้แล้วดับ
 ต้องว่าอย่างนี้รู้แล้วดับ ดับสนิทไม่มีส่วนเหลือก็คือดับแล้วว่างเลยว่างอย่างบริสุทธิ์เลย ดับทั้งภายในภายนอกเลยต้องดับ
 แบบเนี่ยแหละเขาเรียกว่าวิปัสสนาก็ต้องรู้ทุกข์รู้สมุทัยนิโรธมรรค แล้วก็เห็นความสิ้นความเสื่อมว่าไอ้! ทุกข์จริงทุกข์
 นี้เปลี่ยนแปลง ไอ้! สมุทัยนี้เป็นเหตุให้เกิดทุกข์นี้เปลี่ยนแปลง นิโรธความดับทุกข์ที่ก่อนนี้ไม่เคยดับเดี๋ยวนี้ก็ต้องมา
 ผีกัดในการดับก็เพื่อความดับแห่งการเปลี่ยนแปลง มรรคควรเจริญให้มากขึ้นก็เพื่อดับเนี่ยยังดับเท่าไรเราก็ยังเห็น
 อนิจจังว่าไอ้! อนิจจังในความดับ(หัวเราะ)ใหม่ๆเราก็ต้องเป็นทุกข์เพื่อจะดับมันด้วยเนี่ยต้องว่าอนิจจังทุกขังที่นี้เมื่อมันดับ
 สนิทแล้วก็เนี่ยอนัตตตว่างจึงจะบริสุทธิ์เห็นมัยเนี่ยมันมีขั้นตอนของมันอยู่ถ้าเราไม่รู้เราก็แยกไม่ออกเมื่อเราแยกไม่ออกก็
 ทุกข์สะปะอย่างเลทางเหนือสะปะอย่างเจอะอะไรก็ทุกข์ทั้งนั้น(หัวเราะ)ที่นี้เราก็สะปะอะไรก็ว่าง สะปะก็ว่าง(หัวเราะ) สะ
 ปะรูปก็ว่าง สะปะเสียงก็ว่าง สะปะกลิ่นก็ว่าง สะปะรสก็ว่าง สะปะโณภุชฺสัพพะสัมผัสก็ว่าง สะปะธรรมารมณ์ก็ว่างเนี่ยต้อง
 เทศน์ทางเหนือเฉยอยู่เกือบ๒๐ปีไม่เคยเทศน์เลย(หัวเราะ)สะปะเนี่ย(หัวเราะ)ไม่ได้พูดถึงภาษาเหนือเลยเนี่ยสะปะก็สะปะ
 อย่างก็คือทุกอย่างต้องว่างหมดต้องว่าอย่างนี้ รู้แล้วละ รู้แล้วว่างเลยไม่ต้องไปติดใจมันขณะที่ว่างขณะนั้นก็
 อูบาทานไม่มีแล้วเห็นมัยที่นี้เราเกิดไปสนใจเพราะติดใจเกิดความรักในสิ่งที่เราเห็นขึ้นมาได้ฟังขึ้นมาได้ทราบได้รู้สึกขึ้นมา
 เนี่ยมันเป็นรากเหง้าแล้วเห็นมัยที่นี้เราก็เห็นแล้วไอ้! เมตตาความรักใคร่มันเป็นอย่างนี้เอง เสือกไปรักอุปการะเสีย กลิ่น รส
 โณภุชฺสัพพะ ธรรมารมณ์ก็เลยเป็นทุกข์เลยไปรักทุกข์ต้องว่าอย่างนี้ สมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์ต้นหากก็อยากไปเรื่อยไม่จบไม่สิ้น
 เมตตาไม่พอเดี๋ยวภุชฺสัพพะก็ตามมาอีกสงสารอีก(หัวเราะ)ตั้งใจอยากเลยมัวสงสารอย่างนั้น ถ้าเราไปนิพพานก็ต้องตัดทิ้ง
 เลยเมตตาตัวเองก็ไม่ได้ ภุชฺสัพพะตัวเองก็ไม่ได้ มูทิตาตัวเองก็ไม่ได้ ต้องว่างวางเฉยหมด ทำไม่จึงรักตัวเองไม่ได้ก็กายมันต้อง
 เน่าต้องผูกไปแล้วไปรักลงรีเนี่ย สงสารมันให้ใจทำไมมันเน่าตามธรรมชาติธรรมชาติของมันอยู่แล้วเห็นมัยปล่อยให้เป็น
 เหยื่อแรงแงกหรือใครไม่เผ่าฝั่กก็ช่างหัวมันนั่นแหละแล้วเราก็จะได้ไม่ทุกข์เพราะตัวเองต้องว่าอย่างนี้เมื่อเราเข้าใจแล้วรู้แล้ว
 เราก็ไม่เป็นกังวล คำว่าไม่เป็นกังวลก็คือวิตกวิจารณ์สิ่งเหล่านี้ไม่มี เพราะเรารู้จักตัวเราเองแล้วเนี่ยรู้จักว่าเอา! ภายเน่า
 เผาไฟฝังอย่างเดียวไม่มีอย่างอื่นแล้วเราก็จะไปทุกข์กับมันแล้วมีประโยชน์อะไรทุกข์ไปฟรีๆต้องว่าอย่างนี้เนี่ยเห็นมัยต้อง
 พุดภาษาอังกฤษซะหน่อยฟรีๆ(หัวเราะ)ไม่ใช่ท้อพีพะหวานอีก(หัวเราะ) เนี่ยต้องพุดอย่างนี้ให้โยมเข้าใจทุกข์ฟรีๆเนี่ย
 ทุกข์ไปเปล่าๆเนี่ยแทนที่ฟรี แปลว่าเปล่าหรือว่างทุกข์ว่างเห็นมัยคนละความหมายเลยเห็นมัยทุกข์ฟรีๆเนี่ยหมายถึง
 ขาดทุนไปแล้ว ถ้ามันว่างได้แล้วมันก็ไม่ขาดทุนไม่ต้องทำอะไรไม่ต้องไปเสียเวลาไม่มีความกังวลใดๆเนี่ย แล้วเราก็จะรู้ตัว
 เราเองว่าเราสุขหรือเราทุกข์ว่าเราวิตกวิจารณ์เพราะใครเพราะอะไร ก็เพราะเรายึดติดในงานในการในสิ่งของที่เราจะต้อง
 ดูแลรักษาเป็นภาระหน้าที่อะไรเนี่ยต้องแยกให้ออกเลยเนี่ยเราต้องรู้ความจริงมันแล้วว่าที่เราก็กทำเพื่ออะไร ทำเพื่อให้มัน
 สำเร็จ สำเร็จเพื่ออะไรสำเร็จก็เพื่อว่าง(หัวเราะ)ฉะนั้นสำเร็จแต่ละเรื่องแต่ละเรื่องก็เพื่อว่างทุกอย่างแล้วมันก็พันทุกข์ทุก
 เรื่องด้วยเรามีความกังวลอันใดอันนั้นก็ทุกข์ด้วยกังวลนั่นแหละเป็นทุกข์เพราะฉะนั้นเราพอรู้ทุกข์ก็ละทุกข์เลยต้องว่าอย่าง
 นี้ดับทุกข์เลยคำว่าดับทุกข์เลยคือดับรู้เลยเพราะเลือกไปรู้ทุกข์ตรงนั้นที่นี้ดับรู้มันก็หายทุกข์เลยต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)พุด

เหมือนเล่นสำนวนแต่ไม่เล่นสำนวนนะเนี่ยมันอยู่ด้วยกันมันมีอันวิจิตรพิศดารหมายถึงว่าง่ายแต่ว่าศัพท์ภาษาหรือพยัญชนะมันวิปริตแปรปรวนมันพูดได้หลายนัยความหมายสื่อภาษานี้ทุกชาติทุกศาสนาเขาก็เรียกกันคนละอย่างแล้วไปบอกอย่างนี้เขาก็ไปทำอย่างโน้นคนละเรื่องกัน ต้องการหิวข้าวหิวน้ำเขาก็ไปเอาอะไรมาก็ไม่รู้ต้องว่าอย่างนี้ (หัวเราะ) เนี่ยสิ่งที่เราถูกใจหรือชอบใจที่เรากินกันทุกวันเนี่ยเราต้องการอะไรกันแน่ต้องถาม ความจริงสิ่งที่ธาตุชั้นดีต้องการคือไอชะ ไอชะอย่างเดียวเหมือนวิญญูณาทังหลายเนี่ยที่เขาไปไหว้อะไรเนี่ยมันเอาไอชะไปแล้วก็ซัดจืดหมดเลยกินไม่อร่อยเพราะฉะนั้นเหมือนไอที่ครูบาอาจารย์ท่านเทศน์ท่านสอนกันผู้รู้ทั้งหลายเนี่ยเหมือนมะพร้าวเราต้องปลอกมันเนี่ยแล้วกินเปลือกมันได้หรือเปล่า พอปลอกเปลือกออกแล้วเหลือแต่กะลามันอีกเห็นมั๊ย ถึงกะลาแล้วเจอเนื้อๆแล้วไปทำอะไรเนี่ยแล้วเราไปเคี้ยวมันหรือเราต้องการน้ำมะพร้าวมันหรือเราต้องการกะทิจากมะพร้าว ไอพวกนั้นก็แปลสภาพไปหมดเป็นกากเป็นอะไรแล้วถ่ายที่เป็นกากก็คืออุจจาระปัสสาวะไปเลยนั่นนะแต่ไอสิ่งที่ไปหลอเลี้ยงธาตุชั้นดีคือไอชะนอกนั้นก็ทั้งหมดเลยเนี่ย ไม่ได้ต้องการอะไร จะเห็นว่าไอ! กว่ามันจะกลั่นกรองมาถึงมาใช้งานนิดหน่อยเท่านั้นเองเสียไปตั้งเยอะแยะตั้งตั้งมากมาย (หัวเราะ) แล้วเราก็ดูใจดูสติสิ่งที่เราทิ้งมันต้องการมากหรือต้องการน้อยธาตุชั้นดีเนี่ยเหมือนกับรสชาติเข้มข้นเปรี้ยว หวาน มัน เค็ม เผ็ด เผื่อน ผาด ขม จืดเนี่ยพอรู้เข้าก็รู้แล้วละเลยต้องว่าอย่างนี้เพราะรู้รสชาติของมันแล้วคำว่าเปรี้ยว หวาน มัน เค็ม เผ็ด เผื่อน ผาด ขม จืดเนี่ยเขาเรียกรส รสมี๘ ชนิดเนี่ยแต่ละรสเนี่ยธาตุชั้นดีมันต้องการ ต้องการคือไอชะชนิดนั้นชนิดที่เป็นเปรี้ยว ชนิดหวาน มัน เค็ม เผ็ด เผื่อน ผาด ขม จืดเนี่ยต้องการไอชะเหล่านี้ไปเลี้ยงธาตุชั้นดีหรือไปบำรุงสังขารร่างกายให้มีชีวิตอยู่ ส่วนกากหรืออะไรก็ย่อยทิ้งไปเสียไป เนี่ยเพราะฉะนั้นเราจะได้ไม่วิตกวิจารณ์เดียวแหม! กินน้อยนิดเดียวอดแหมเห็นอุปาทานเล่นงานอีกเพราะกินไม่ได้แต่ความจริงเนี่ยถ้าจิตวิญญูณของเราละเฉียดบริสุทธิ์แล้วเนี่ยนิดๆหน่อยๆก็อยู่ได้แล้วพอรู้สึกอึดก็หยุดเลยไม่ต้องไปฝืนมันหรือเพราะธาตุชั้นดีของเราพอแล้วคือได้รับไอชะพอแล้วไม่ต้องไปกินมากมายอย่างนั้นแล้วเราก็จะได้ไม่มีอุปาทานว่าเอา! เนี่ยรู้ง่วงแล้วหมายถึงรู้รสแล้วก็ว่างเลยต้องว่าอย่างนี้เพราะอะไรเพราะรู้มาต้องถามคนอายุมากๆกินมาตั้งนานแล้วถ้าใครไม่รู้รสไม่มี (หัวเราะ) ต้องว่าใครไม่รู้ไม่มีแต่ไม่รู้ว่าง รู้แล้วไม่ว่างมีแต่จะยึดติดเอาเปลี่ยนจากเปรี้ยวมาเป็นหวาน หวานเป็นเผ็ด เผ็ดเป็น เผื่อน ผาด ขม จืดอะไรก็เยอะแยะเลยแล้วก็เวียนกันอยู่แค่นี้ ก็ต้องถามว่าเราติดอะไรกันแน่นรสชาติติดโกเปิด้วควายหมูปลาอะไรไม่ใช่ ติดเครื่องเทศนี้แหละให้โยมรู้ไว้ติดเครื่องปรุง (หัวเราะ) เอาพริกบ้างหอมบ้างกะปิ น้ำปลาอะไรใส่เกลือบ้างอะไรพวกเนี่ยนั่นแหละไอหารสเดี่ยวนึกว่าเนี่ยเขาเรียกปรุงรสเดี่ยวยุคสมัยพระอาจารย์ตั้งนานเอ๊ะ! ไอหารสพระอาจารย์เป็นยังงี้อีกเสือกไม่รู้ขึ้นมาอีก ไอหารสก็เนี่ยเขาเรียกปรุงรสคือน้ำปลาใส่ หวานใส่อะไรพวกเนี่ยใส่ลงไป เนี่ยพวกเราเนี่ยติดรสชาติปรุงรสชาติถ้ากินเอาเนื้อต้มและๆอย่างนั้นเปล่าๆไม่ใส่เครื่องปรุงแล้วโยมกินได้หรือเปล่าต้องถามอย่างนี้ เหมือนอีก (หัวเราะ) นั่นนะเราก็พิจารณาถึงเนื้อแท้ของมันว่าธาตุชั้นดีเราต้องการอะไรถ้ากินเปล่าแล้วกินอย่างนั้นกับอย่างนั้นมันชอบหรือมันจะกินหรือไม่กินเนี่ยคนเรามันติดรสปรุงรส ที่พระอาจารย์ต้องใช้คำว่าไอหารสคือรสชาติของมันที่ธาตุชั้นดีมันต้องการเหมือนจิตวิญญูณทังหลายเขาไม่ได้กินเหมือนอย่างเรากินเขาเอาไอหารสไปอย่างเดียว (หัวเราะ) นี่เป็นอย่างนี้แล้วก็ว่างเขาจะได้ไม่ เป็นทุกข์กับมันเนี่ยเรื่องกินเรื่องใหญ่มีปัญหากันตายมากมายเรื่องกินเนี่ยต้องว่าอย่างนี้ที่นี้เข้ารู้แล้วเข้าไม่เอาด้วยเข้าไม่ยอมทุกข์กับแข็งด้วยเข้ารู้แล้วเข้าละหมดเข้าไม่ต้องการอะไรอยู่ได้แล้วอยู่ปายอยู่เขาอดๆอยู่ก็อยู่ได้ (หัวเราะ) แหม! ตอนนี่เสือกอยู่ไม่ได้ มันกินไปต้องว่าอย่างนี้ ต้องว่าตัวเองสอนตัวเองแล้วต้องว่าอย่างนี้แล้วเราก็ไม่ทุกข์เพราะการกิน ไม่เป็นทุกข์เพราะการเห็น ไม่เป็นทุกข์เพราะการฟัง ไม่เป็นทุกข์ในการสูดดม ไม่เป็นทุกข์เพราะต้องการที่จะไปรู้หรือรู้สัมผัสไอพวกเนี่ย เมื่อเรารู้แล้วละมันก็ว่างแล้วที่นี้เราก็จิตเป็นจิตแล้วอารมณ์มันก็ต่างคนต่างอยู่เลยที่นี้เพราะอะไรเพราะมันไม่ใช่เรา เหมือนพวกโยมเนี่ยของอาตมาหรือเปล่าเนี่ย (หัวเราะ) ต้องเอากันจะๆแบบเนี่ยของอาตมาหรือเปล่าไม่ใช่ เดี่ยวโยมก็ปักกับไปหมดแล้วนี่ก็ว่างอีกอย่างเก่าเนี่ยเห็นมั๊ยก็เหมือนกันนั่นนะ เดี่ยวว่าว่างยากจากนี้ไปนั่นก็ว่างแล้วเห็นมั๊ยจากนี้เป็นเดินเดินเป็นนั่งนั่งเป็นนอนเนี่ยก็ว่างอีกทุกอิริยาบถต้องให้ว่างไม่ใช่ไปยึดติดมัน แหม! ต้องนั่งสบายก็นั่งอย่างเดียวสมาธิแหม! สบายมันยึดติดนั่งพอให้เดินก็จิตไม่เป็นสมาธิอีกเดือดร้อนอีกเป็นทุกข์อีก เพราะฉะนั้นยืน เดินนั่งนอนก็ต้องจิตว่างเสมอกันหมดสมาธิแบบเคลื่อนไหวเนี่ยถ้าจิตตั้งมั่นแล้วยืน เดินนั่งนอนไม่มีทุกข์ ว่างสมาธิความตั้งใจมันเราไม่

เปลี่ยนแปลงยีนก็ตั้งมั่น นั่งเราก็ตั่งมั่น พุทธคุณนี่ก็มีสมาธิต้องว่าอย่างนี้เพราะพวกเรารู้เรื่องพวกกันเป็นเรื่องราว ต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)พวกให้เป็นเรื่องราวเนี่ยจิตก็ตั้งสมาธิตั้งพุทตั้งใจมั่นแล้วก็เป็นอัตโนมัติด้วยไม่ได้คิดว่าจะเทศน์ เรื่องอะไรสอนอะไรได้ทั้งหมดมีงานก็ทำงานมีปฏิสันถารก็ทำปฏิสันถารพ้นจากนั้นก็เนี่ยสอนได้ต้องให้รู้แบบนี้ไม่ใช่แหม! งานยังไม่เสร็จเลยเทศน์ไม่ได้แล้วไปโน้นไปนี่ไม่ได้ไอนี้เนี่ยอ้าง นั่นแหละติดแล้วยึดติดแล้วอุปาทานเจ็ยะแล้ว(หัวเราะ)เอา ข้ออ้างนั้นมาอ้างไ้อพวกอ้างเนี่ยไม่เชื่อสัตย์กับตัวเองไม่เชื่อสัตย์ต่อความจริงต้องว่าอย่างนี้ แล้วก็ทำให้เป็นคนโหลเล เหลลโหลเลยสมาธิไม่ตั้งมั่นเลยผลัดวันประกันพรุ่งเรื่อยไปเลยเดียวไอนี้ยังไม่เป็นไรเอาไว้พุงนี้มะรึนนี้เนี่ยดินพอกหางหมู ต่อไปเนี่ยต้องรู้ว่างเลยต้องรู้แล้วไม่ยึดติดมันปล่อยมันเป็นธรรมชาติธรรมดาไปเลยต้องฝึกให้อย่างนั้นนะยีนดินนั่งนอนก็รู้ แล้วก็ต้องรู้ รู้จะรู้ รู้ความสำคัญของมัน ความสำคัญของมันคืออะไรความจำเป็นขนาดไหนจำเป็นต้องนั่งต้องกินต้องเดิน ต้องนอนนั้นนะความจำเป็นขนาดไหน ถ้าเราไม่ให้มันกินมันยีน เดินนั่งนอนเนี่ยสังขารมันจะสู้ไหวไหมเนี่ย ไหวไม่ไหวมันก็ต้องฝึกสู้เพราะทุกคนมีกรรมเป็นของตัวเองบางคนอยากกินก็ไม่มีกินบางคนอยากนอนก็ไม่ได้นอนทั้งวันนั้นนะ ยีน เดินนั่งนอนทั้งวันแหม! จะกินสบายก็ไม่สบายกินยังต้องทำงานด้วยไม่มีความสุขเลยจะนั้นให้โยมรู้ไว้อย่างหนึ่งนะก่อนกิน สบายก่อนนอนสบายเนี่ยควรจะทำจิตของเราให้ดีพิจารณากรรมหรืออะไรเนี่ยว่าเราหมดเวรหมดกรรมแล้วนะจึงได้กิน สบายเราจะหมดเวรหมดกรรมแล้วนะจึงได้นอนสบายถ้าคนมีเวรมีกรรมกินก็ไม่สบาย นอนก็ไม่สบาย นั่งก็ไม่สบาย ยีนก็ไม่สบาย(หัวเราะ)เนี่ยคนมีเวรมีกรรมให้รู้เอาไว้ดีกว่ากรรมอะไร ต้องถามว่าใครสร้างเนี่ย ตัวเราเองนะยังไม่รู้ตัวเองเลย พวกสร้างกรรมทำผิดให้แก่ตัวเองสั่งสมไว้ให้แก่ตัวเองไว้มากมายแล้วยังสั่งสมนิสัยเสียไม่ดี ไปสั่งคมสมคามกับคนอื่นก็ เคยชินกับนิสัยแบบนี้คนอื่นเขาจะทำอย่างอื่นแนะนำอย่างอื่นก็ไม่ยอมรับทั้งหมดต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)เพราะอะไรเพราะ ไม่เคยทำต้องว่าอย่างนี้เพราะไม่เคยชินต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราต้องฝึกหัดตัดสินใจต้องเป็นอภิกโกเลยไม่ต้อง ประกอบด้วยกาลเลยต้องฝึกให้ได้ยีน เดิน นั่ง นอนก็ต้องทำได้จิตต้องว่างได้หรือมีงานเราก็ให้ความสำคัญจะงานไหนด่วน ด่วนมาก ด่วนพิเศษไ้อที่ไหนด่วนพิเศษคือมันจำเป็นก่อนต้องทำอันนั้นก่อน อันไหนด่วนมากก็ให้เป็นอันดับรองลงไปหรือ ไอนี้ข้าหนอยไม่เป็นไรเนี่ยเพราะฉะนั้นเราต้องพิจารณาของเราว่าเราควรจะทำอะไรก่อนอะไรหลัง เนี่ยถ้าอาตมาบอกเนี่ย ตั้งแต่จูนตั้งแต่พฤศจิกายนนี้เพ็งซึก ไตรจิวร(หัวเราะ)วานเนี่ยโยมจะแหม! พระอาจารย์เนี่ยด่วนทุกวันเลย(หัวเราะ) ต้องว่าด่วนพิเศษทุกวันเลยเดี๋ยวคนนั้นมาคนนั้นมาอ้าว! เทศน์เดี่ยวสอนอ้าว! กิจวัตรอย่างนั้นอย่างนี้โยมทำอย่างอาตมาได้ หรือเปล่าก็ไม่ได้ไ้อ อย่างโยมสามวันเจ็ดวันก็แยะแล้วอย่างอาตมานี้ทนได้หมดเพราะเห็นความสำคัญถ้าไม่เห็น ความสำคัญไ้อเรื่องของเราไม่มีความสำคัญนะเราให้ความสำคัญกับคนอื่นที่เขาไม่ทุกข์มาเนี่ย แต่เราไม่มีทุกข์ขังังก็ได้ ต้องว่าอย่างนี้จิตก็ว่างไว้ เดี่ยวมาว่าแหม! พระอาจารย์ว่างก็ข้อบ่อขีเนี่ย ไม่ใช่ยิ่งว่างเท่าไรเรายังมีศักยภาพมากทำ ประโยชน์ได้มากขึ้นถ้าเราไม่ว่างเนี่ยเราทำอะไรไม่ได้เลยต้องว่าอย่างนี้จะไปนั้นไปนี่ก็ไปไม่ได้เพราะอะไรก็เพราะมันไม่ว่าง อย่างพระอาจารย์ว่างนี้ทำงานทำให้คนนั้นคนนี้สงเคราะห์คนนั้นคนนี้ได้หมดเพราะอะไรเพราะพระอาจารย์ว่างต้องว่า อย่างนี้(หัวเราะ) ถ้าพระอาจารย์ไม่ว่างนี่คนไหนมากก็เบนหน้าหมดไม่ว่างแผ่นแล้วไ้อโยม พระอาจารย์ไม่ว่าง(หัวเราะ)ต้องรอ วันอื่นต่อไปแล้วรู้หรือเปล่าว่าถ้าเขาไปแล้วมาแล้วจิตมันจะหวนกลับมาหาพระอาจารย์ใหม่เนี่ยยากมากพระอาจารย์ว่า ยากมากเพราะฉะนั้นพระอาจารย์ว่าสงเคราะห์เขามิเวรมีกรรมระยะ ตอนนีเขาว่างแล้วเรายังไม่ว่างเขาก็ไม่ได้ประโยชน์ แล้วหรือเขามีภาระอะไรที่จะต้องแก้ไขให้เขาหรือเขาเห็นว่าเรามีประโยชน์ต่อเขาๆจึงมาหาอะไรเนี่ยเราต้องแก้ปัญหาไว้ให้ เขา ถ้าเรามัวนั้นมัวเนี่ยก็เลยไปโน้นเนี่ยหลายวันหลายเดือนหลายปีไปเลยยาวไปเลยเนี่ยกว่าจะโคจรมาคบมาพบกันใหม่ ต้องว่าอย่างนี้ต้องปีครึ่งหนึ่งต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)เหมือนวันเนี่ยวันเกิด ปีหนึ่งวันเนี่ยเหมือนมาพบกันครึ่งหนึ่งแต่ความ จริงแล้วพระอาจารย์เนี่ยว่างทุกวันเพราะไม่ได้รับกิจนิมนต์ไปไหน(หัวเราะ)พวกโยมเนี่ยไม่ว่าง ทำไมจึงไม่ว่าง ก็ต้องทำมาหากินเลี้ยงตัวเลี้ยงครอบครัวจะว่างอย่างไร เนี่ยนานๆจึงจะหาโอกาสว่างมาหาพระอาจารย์สะที่เนี่ยต้องว่าอย่างนี้ต้องให้ หัดว่างไว้ทุกวันเลยเราจะได้ ทำไมจึงต้องหัดว่างไว้ทุกวัน พระพุทธเจ้าว่าจงยังประโยชน์ตนและประโยชน์ท่านให้ถึงพร้อม ด้วยความไม่ประมาทเถิด เมื่อเราได้ประโยชน์เรามีประโยชน์แล้วเรามีประโยชน์พอแล้วเราควรทำประโยชน์ให้แก่คนอื่น อันนี้สำคัญมากนะทำเป็นเล่นไปนะถ้าใครเห็นไม่มีความสำคัญพระพุทธเจ้าว่าปฏิสันถารเนี่ยพระองค์อุปมาไว้ว่า

พระจันทร์ข้างแรมมีแต่สว่างไปเรื่อย(หัวเราะ)ท้ายสุดก็เดือนหายเดือนดับเดือนมืดไปเลยต้องว่าอย่างนี้ แล้วอีกอย่างหนึ่งเนี่ยที่พระอาจารย์รู้ ฐู้ที่ไม่มีใครรู้เนี่ยมากมายกายกองเลย มารเนี่ยพระพุทธเจ้าสร้างบารมี อุปบารมี ปรมัตถบารมีเป็นพระโพธิสัตว์แล้วก็ให้ตลอดเลยแม้กระทั่งชีวิตตัวเองก็ให้ ขนาดไหนขนาดพระองค์ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้วมารยังขอให้หนีพพานอีกมันจนตายเลยขอให้เข้านิพพาน(หัวเราะ)พระอาจารย์เอามาถล่มหลายทีนี่ใครมาขอพระอาจารย์ระวังว่าไอ้เนี่ยพวกมาร(หัวเราะ)ดูซิมันจนขอพระพุทธเจ้าให้เข้านิพพานมันเกินไปไหมต้องถามไอ้พวกนี้มันเกินไปไหม (หัวเราะ)พระพุทธเจ้าสร้างบารมี อุปบารมี ปรมัตถบารมีขอมาตลอดเลยเนี่ยพระองค์ก็ให้ พระองค์บริณพพานเนี่ยไม่ได้เอาอะไรของมารไปเลยนะให้โยมรู้ไว้ด้วยแต่มันก็จงเวรของกรรมกลั่นแกล้งพระพุทธเจ้ามาตลอดตอนเนี่ยพระอาจารย์กำหราบเรื่องกำหราบมึงก่อกวนรบกวณไม่สิ้นสุดฉะนั้นมึงก็ยืนเดินนั่งนอนมึงก็ไม่มีความสุขงั้นมึงก็ลงไปซะไปซะไปใช้เวรใช้กรรมให้พระพุทธเจ้าพระอรหันต์เจ้าโน่นพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านไม่ได้เอาอะไรของมารไปเลยเพราะทุกคนจิตใจว่างหมดไม่ได้ยึดติดอะไรเลย ไม่ได้เอาอะไรของพวกมารไปชักก้อย่างเลยต้องว่าอย่างนี้ แล้วพวกมารมาของล้างจ้องผลาญๆไม่เลิก เนี่ยไอ้เนี่ยสร้างทุกข์หาโทษใส่ตัวเองที่นี้พระอาจารย์ต้องกำหราบเลยแล้วที่พระอาจารย์ไม่ให้ขอเพราะอะไรที่พระอาจารย์สอนไว้เนี่ยเหมือนเด็กนั่นนะที่พระอาจารย์พูดไว้ตั้งนานแล้วลูกมีบุญจะได้อาหารได้เสื้อผ้าได้อาหารได้ของเล่นอะไรไหมต้องใช้ว่าลูกมีบุญ ลูกศิษย์พระอาจารย์ตอนนี้มีบุญหมดนะห้ามไปขอใครนะ(หัวเราะ)เดี๋ยวจนเดี๋ยวเขาจะถูกต้องว่าอย่างนี้เพราะฉะนั้นเราจิตว่างแล้วเราเป็นผู้พอแล้วเป็นผู้มีบุญแล้วเราว่างได้แล้วไม่ต้องไปเที่ยวขอใคร ถ้าเราขออยู่ก็ยังไม่ได้อะไร ลูกมีบุญจะพ้นทุกข์เรื่องนั้นเรื่องนี้ไหมเออ! ค่อยว่ากันอีกเรื่องหนึ่งต้องรู้จักพูดให้ดี พระอาจารย์เนี่ยกำลังสอนให้เข้าแนวทางพระพุทธเจ้าให้หมดไม่ต้องไปขอใครไม่ใช่ชูชกกินจนพุงแตกอีก(หัวเราะ)เอาของอะไรให้หมดพระพุทธเจ้าให้เหมือนกับไม่มีอะไรจะให้เหมือนกับมันขอพระพุทธเจ้าเข้านิพพานแหม !มารเนี่ยมันเกินไปเห็นมัยไม่งั้นก็ต้องกำหราบมันเนี่ยเห็นมัยไอ้พวกเนี่ยตอนเนี่ยหัวหดเลยเนี่ยทุกชั้นเลยพระอาจารย์เล่นเกลี้ยกล่อม ตอนนั้นมันก็ตายทุกวันก็เกิดใหม่ซะทั่วโลกเนี่ยมันฆ่ากันหมูเปิดไก่อ้วควายคนอะไรมันก็ตายทุกวันนั่นนะแล้วก็ว่างไปทุกวันนั่นนะเดี๋ยวมันก็ลดน้อยถอยลงไปเรื่อยๆจนกระทั่งยุติจนได้ต้องว่าอย่างนี้เนี่ยความจริงว่างทุกชั้นเนี่ยความจริงพระอาจารย์เนี่ยเอาว่างทุกชั้นเลย ทั้งจตุมหาราชชั้น๑ดุสิตา ยามา นิมมานรดี ปรมนิมิตวสวัตดีจนกระทั่งพรหมชั้น๑๖เลยอนิฏพรมเลยเดี๋ยวนี้พระอาจารย์เขียนไว้ในสังฆทานเลย ตอนเนี่ยปราบทุกวันเลยเพราะไอ้เนี่ยก่อกวนไม่เลิกขอไม่เลิกมาก่อกวนพระพุทธเจ้าขอพระพุทธเจ้าจนพระพุทธเจ้าบริณพพานมากกว่าเมล็ดทรายในมหาสมุทรอีกเนี่ยไอ้พวกเนี่ยมันจนจนได้นิสัยชูชกมาตลอดเลย(หัวเราะ)ที่นี้พวกเอ็งก็จำไว้ชื่อนี้ใครมาขอเอ็งเนี่ยที่นี้มารทั้งนั้นเนี่ยเอ็งจะได้รู้ไว้ว่าเนี่ยพระพุทธเจ้าสอนให้ว่างเนี่ย นิพพานัง ปรมัง สุขญญัง นิพพานัง ปรมัง สุขัง ว่างแล้วไม่ต้องไปขอใครอยู่เฉยๆก็เป็นสุขเนี่ย ทำจิตของเราให้ว่างไว้ไม่ต้องไปขอใครเพราะเราทำจิตให้ว่างได้ด้วยตัวเองไม่ต้องไปขอใครไม่จำเป็นต้องไปขอนั่นขอนี้ขอกินขอใช้อะไรอย่างนั้นไอ้เนี่ยอีกเรื่องหนึ่งต่างหากต้องว่าอย่างนี้ ต้องบอกขอให้ไปนิพพานให้หมด(หัวเราะ)มารพวกนี้มันอยู่เป็นทุกข์นักดีแล้วมันจะขึ้นนิพพานมันจะว่างหรือมันจะลงอเวจีมันหาหนทางต้องถามมันอย่างนี้มันจะไปนะไปไม่ได้เพราะอะไรเพราะกรรมมันหนักไปไม่ได้มันก็ต้องลงอย่างเดียวเนี่ยเพราะฉะนั้นเราต้องมีจิตใจเข้มแข็งอดทนทนทานหาญกล้าไว้กล้าที่จะไปนิพพานต้องกล้าที่จะทำจิตให้ว่างต้องว่าอย่างนี้อย่าดีกว่าแหม! พระอาจารย์ท่านเขียนไว้ให้อาจจากล้าหาญอย่างนั้นอย่างนี้จะไร เราจะกล้าหาญไปที่ไหนต้องถามอย่างนี้(หัวเราะ)ก็ตอนนี้สงครามประเทศเรายังไม่มี เนี่ยก็สงครามกับอารมณกับตัวเราเองสงครามกับกิเลสตัณหาเนี่ยต้ององอาจกล้าหาญให้ว่างให้ได้ ถ้าว่างไม่ได้ก็เป็นทุกข์แล้วเป็นเฉลยมันแน่นต้องไปเป็นชู้ข้ามันแน่เลยเนี่ย ทุกคนเป็นชู้ข้ามันอยู่แล้วเนี่ยยังมาอดแอดเบ้งอีกเพราะอะไรเพราะจิตไม่ว่าง เพราะฉะนั้นเราต้องอดต้องกล้าสู้สู้สู้สู้สู้สู้สู้สู้สู้ของเราให้มีความเข้มแข็งอดทนทำจิตให้ว่างให้ได้แล้วเราก็จะได้ไม่มีทุกข์กับสิ่งที่เราให้เห็นได้ยินได้ทราบได้รู้สึกอยู่กับความทุกข์แต่เราไม่ทุกข์นะเพราะอะไรเพราะเราไม่รู้ไม่รับเก็บ(หัวเราะ)เพราะเรามีปัญญาเราจึงรับรู้ได้แต่ก็ไม่เก็บ เพราะทำไม่จึงไม่เก็บ ก็รู้นี้ว่าไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราเป็นของคนอื่นเขาทั้งนั้นแล้วเราจะเอามาเก็บไว้ให้หนักอกกรใจเราทำไม เนี่ยทำจิตของเราให้ว่างเป็นอย่างนี้เนี่ยแล้วเราก็จะได้ไม่เป็นทุกข์อยู่ที่ไหนยืน เดิน นั่ง นอนจิตเราก็เป็นสุขเพราะจิตเราว่าง(หัวเราะ)เนี่ยที่สุขเพราะเกิดจากความสงบสุขและเกิดจากสันติสุขในจิตต้องว่าอย่างนี้เป็นอุปธิวิเวกใจของเขา

คำว่าอุปธิเวกคือโดดเดี่ยวว่างไม่มีอะไรเลยเนี่ยเขาเรียกอุปธิเวกจิตของเราตั้งมั่นกับความว่างจิตใจเราไม่มีกังวลกับสิ่งใด เมื่อจิตใจเรามีกังวลกับสิ่งใดใจเราก็นั่นนนั้นนอนก็เป็นสุขจะกินมากกินน้อยอะไรก็สุขเท่ากันเพราะเรารู้แล้วมันเป็นมัชฌิมาพอสอดในมิติต้องว่าอย่างนี้ ก่อนนี้นั้นมากก็แค่นั้นกินน้อยก็แค่นั้นอีกหน่อยทำไมไม่ยอมกินเลยก็อยู่ได้อีก(หัวเราะ)ต้องฝึกไว้อย่างนี้เพราะอะไรเพราะความเคยชินชินเพราะอะไรเพราะมันฝึกมาหรือมันอดเข้าทุกวันทุกวันจนกระทั่งอยู่ตัวเลย จนไม่หิวไม่ยอมกินเลยต้องว่าอย่างนี้เนี่ย ถ้าเราทุกอย่างเป็นอัตโนมัติแบบนี้เราก็ไม่ต้องทุกข์ไม่ต้องจนไม่ลำบาก ความจนก็ไม่มีเพราะเราไม่มีอะไรจะจนต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)เพราะจิตมันว่างต้องว่าอย่างนี้ ไม่มีอะไรแล้วจะไปจนได้ยังไงเนี่ยก็เพราะอะไรก็ซ้ำไม่มีอะไรมาเลยเนี่ย(หัวเราะ)ไม่มีอะไรของเอาเลย บาทตราเขาก็ถวายมาจีวรเขาก็ถวายมาเนี่ยศาลาที่อยู่ที่อยู่อาศัยของเขาสร้างถวายมาไม่ใช่ของเขาเลยแล้วเราจะไปหวังอะไรเราก็ดูแลรักษาไปทำหน้าที่ให้เกิดประโยชน์รักษาให้เป็นประโยชน์แก่เขาที่เขาสร้างเขาทำรักษาศรัทธาของเขาเอาไว้ ทำไมจึงต้องรักษาศรัทธาของเขาเอาไว้เพื่อไม่ให้มันอนิจจังไปเร็วไม่ให้มันทุกข์ไปเร็วไม่ให้มันอนัตตาไปเร็ว ให้มันอนิจจังช้าลงเป็นทุกข์ช้าลงเป็นอนัตตาช้าลงหรือไม่ให้เขาแก่ไปเปล่าๆให้เจ็บไปเปล่าๆให้ตายไปเปล่าๆเนี่ยดีกว่าไม่ได้ทำประโยชน์ให้เขาเลยต้องว่าอย่างนี้ต้องถามพวกโยมว่ามาใช่ที่นี้โยมสร้างกันหรือเปล่าเนี่ยโยมก็ไม่ได้สร้างแล้วทำไมจึงได้อยู่เนี่ย(หัวเราะ)ก็นั่งอยู่เก้าอี้ก็ได้ซื่อ(หัวเราะ)ก็โมทนาสาธุรับก่อนจะนั่งที่หลังจำไว้วันเช้าศาลาใครสร้างไว้เราก็โมทนาสาธุพอโมทนาสาธุปั๊บเรามีส่วนเลยก่อนนั่งเราไม่ได้สร้างนี่เราจะนั่งนี้ก็โมทนาสาธุกับผู้สร้างผู้ทำผู้ถวายแค่นี้ก็เหมือนกับเป็นของเราแล้วเห็นมัยเนี่ยมูทิตาพลอยยินดีเป็น อย่างนี้เดี่ยวมูทิตาพลอยยินดีไม่เห็นมีท่ามีทางอะไรเลยแต่หาผู้ไม่มีนัยอันวิจิตรพิศดารเลยอะอะเนี่ยที่พระอาจารย์ต้องชี้ให้เห็นต้องบอกให้รู้เอาไว้เนี่ย ถ้าเราจะไปบ้านใครก็ตามที่เขาสร้างบ้านพ่อแม่โอย! ก่อนที่พระอาจารย์พิจารณาเห็นมากมายเลยรู้มากมายเลยให้ลูกมันได้รู้สึกสำนึกในคุณค่าของความดีที่เขาสร้างเพราะอะไรเพราะมันสมบุญด้วยบารมีคนที่มมีปัญหาเท่านั้นจึงจะสร้างขึ้นมาได้ต้องมีวิริยะความเพียรเท่านั้นจึงจะทำได้ต้องมีขันตอดทนเท่านั้นจึงจะทำงานขึ้นมาได้ต้องมีสัจจะความจริงเท่านั้นจึงจะทำงานได้ต้องมีอริยฐานปรารถนาทำให้สำเร็จจนได้ต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)มีใจรักที่จะทำจนได้เสร็จแล้วอุเบกขาวางเฉยนี้จะนั่งเมื่อไหร่ก็ได้ยืนเดินนั่งนอนเมื่อไหร่ก็ได้เพราะเราสร้างไว้แล้วทำไว้แล้ว ที่นี้ถ้าคนไหนไปคนไหนมาด้วยจิตเมตตาเขาก็เออ! เราไม่หวังใครมาก็เออ! มูทิตาพลอยยินดีกับเขาว่าเออ! แค่นี้ดินยังได้มานั่งมานอน มาเดิน มานอนที่ฉันสร้างเอาไว้ของให้ฉันมีส่วนบุญกับเธอด้วยแค่นี้ก็ใช้ได้แล้วโดยที่พวกนั้นที่มาไม่รู้ตัวว่าเนี่ยเรามีส่วนบุญจากเขาไปแล้ว(หัวเราะ)แล้วเราก็ไม่คิดว่าเราขาดทุนกำไรอะไรไร้อัจฉริยะตัวที่มากก็ไม่รู้เลยว่าเราเนี่ยมีบุญมาซ้ำได้บุญตลอดคนที่สร้างที่ทำได้ก็เหมือนกับลอบเหมือนกับไซ้ที่เขาตกปลาตกอะไรเนี่ยหรือบ่วงดักเนื้ออะไรเนี่ยเหมือนกับพวกเนี่ย มาติดกับบุญของเขาทั้งนั้น(หัวเราะ)ใครมานั่งนี่๑๐แล้วเห็นมัยเนี่ยทำเป็นไรไปนะอย่างพระอาจารย์คิดบัญญัติใครไม่รอดต้องว่าอย่างนี้ทวีคูณตลอด เพราะฉะนั้นให้โยมรู้ โยมไปบ้านใครที่ไหนก็โมทนาสาธุกับเจ้าของบ้านเขาจะยิ้มแต่เดี๋ยวก็มีขนมข้าวต้มอะไรก็เอามาให้เราเจี๊ยะอีกไม่ใช่แค่นั้นนะไม่ใช่ไปนั่งสบายนะไปคุยกับเขาสบายนะยังได้เจี๊ยะอีกเนี่ยต้องว่าอย่างนี้เนี่ยมูทิตาโมทนาสาธุอีกเนี่ยสุดยอดเลยที่พระอาจารย์สอนไว้เนี่ยพิศุจน์แล้วต้องว่าอย่างนี้แล้วเราก็ว่างเราก็นอนนอนหลับแล้วเราก็ไม่มีทุกข์กับใครๆที่นี้เราก็นึกว่าเออ! แปลกแต่จริงเพียงแต่โมทนาสาธุกับเขาแค่นี้ทำไมเขาจึงให้เรา กินอย่างนั้นอย่างนี้ได้ เห็นมัยไม่มีใครรังเกียจเราเลยไปไหนที่ไหนไม่มีใครรังเกียจมีอะไรก็อาจจะมาให้ก็กินที่นี้เราก็ไม่ได้ต้องการอะไรนักหนา(หัวเราะ)แต่เขาก็เอามาให้ดูซิพระอาจารย์เนี่ยพระก็องค์โยมก็กินมากกินเป็นร้อยก็ไม่หมดต้องว่าอย่างเนี่ย(หัวเราะ)เนี่ยเห็นมัยอำนาจแห่งความดีเนี่ยขยันมูทิตาโมทนากับเขาไว้ไม่เสียประโยชน์แล้วเราก็ไม่มีทุกข์อะไร แล้วทำจิตของเราให้ว่างเพียงอย่างเดียว ใครโมทนาอะไร ถ้าจิตเราว่างแล้วเอ็งโมทนาอะไรเอ็งโมทนาความว่างก็เออ! ก็ขอให้เอ็งไปนิพพาน(หัวเราะ)ต้องบอกกันอย่างนี้เลยเอ็งว่างเอ็งโมทนาพระอาจารย์ว่าเออ! ดีแล้วขอให้เอ็งไปนิพพานเลยขอให้ว่างให้หมดแล้วเอ็งจะได้ไม่มีทุกข์ไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดมาแก่มาเจ็บมาตายไม่ต้องมาทำมาหากินเลี้ยงตัวเองเลี้ยงครอบครัวอีก ต้องมางัดดานต้องมามีทุกข์หนักลำบากอีกต้องมาแก่มาเจ็บมาตายอีกโอย! มากมายเลยเห็นมัยเนี่ย นั่นนะเวลาเราพบพระพุทธรูปพระพุทธเจ้านี่ถึงพระองค์สร้างบารมี อุปบารมี ปรมัตถบารมีไว้มากมายเลยเห็นมัย๔๐สงฆ์แสนกัลป์พระองค์มีพระชนมมาอยู่๔๐ปีเหลืออีกเยอะเยอะไปยังไม่หมด(หัวเราะ)คนไหนขยันโมทนากับพระพุทธเจ้าพระ

ธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าไอ้! ไม่ต้องกลัวจนหรอก ไม่ต้องกลัวจนขอให้เราพยายามรักษาศีลปฏิบัติตามพระพุทธ
 โอวาทตามแนวทางที่พระองค์แสดงไว้ นั่นนะแค่นั้นก็พอแล้วต้องว่าพอกินพอใช้แล้วพอเพียงนั้นนะเศรษฐกิจพอเพียง
 (หัวเราะ)เลย มีมือสิบนักโฆทนาสาธุ(หัวเราะ)ไม่อด ไปหาใครก็โฆทนาสาธุมันยิ้มๆเดี๋ยวก็เลี้ยงแล้วอดหิวออกไปไหนมา
 ไหนบอกกูไม่มีตั้งศเลยกูไม่มีกินเลยเดี๋ยวมันก็เลี้ยงไม่ปฏิเสธหรอก โฆทนาสาธุเนี่ย รู้ไว้เกิดขนาดโยมเพ็ญนี้โฆทนาสาธุคะ
 หาทุนให้กับมหาถาวรเป็นล้านเลยรู้หรือเปล่า(หัวเราะ)เนี่ยตัวจริงเนี่ย พระอาจารย์ก่อนเนี่ยมาถวายพระสังฆทานพระ
 อาจารย์สอนเนี่ยพิสูจน์แล้วเนี่ยพยานหลักฐานยังนั่งอยู่เนี่ยเชิงรู้ไว้ ไม่ใช่พระอาจารย์พูดเล่นนะวันละล้านกว่าล้านกว่า
 โฆทนาสาธุคะโฆทนาสาธุคะพอเรียกเหมือนกับเรียกเงินเรียกทองเข้าบ้านเข้าวัดเลย ไม่ได้เรียกเข้าหาตัวเองนะมันไม่เอา
 มันทำบุญหมด(หัวเราะ)ทุกวันนี้ก็ยังส่งมาทุกเดือนๆละ๓๐๐๐๗ เอ็งรู้ไหม พระอาจารย์ก็ต้องขยันโฆทนาถ้าไม่โฆทนาเดี๋ยว
 อดมันลืมหิว(หัวเราะ)เพราะฉะนั้นอย่าชี้แจงโฆทนาอย่างน้อยก็ขยันโฆทนาสาธุก็ไม่จนไม่ทุกข์ ถ้าเราทำมาค้าขายก็ขยัน
 โฆทนาคนที่มาซื้อของเราเนี่ยเดี๋ยวมันก็กลับมาซื้อเราอีกเนี่ยพลิกการตลาดเลยสอนการตลาดเลย(หัวเราะ)เดี๋ยวของเราก็
 ขายได้ขยันโฆทนาสาธุคะใครเอาเงินเอาทองเพราะพระอาจารย์ก็บอกแล้วเงินทุกบาททุกสตางค์สมบุญด้วยบารมีเพราะ
 คนที่เขาสร้างเขาทำเบงค์หรือเหรียญอะไรเนี่ยเขาก็ต้องใช้ปัญญาทำขึ้นมา ใช้วิริยะเพียรทำขึ้นมา ใช้ขันติอดทนทำขึ้นมา
 ใช้สัจจะมีความจริงใจทำขึ้นมา อธิษฐานปรารถนาที่จะทำขึ้นมา เมตตารักใคร่ที่จะทำขึ้นมา สำเร็จแล้วก็วางเฉยแล้วก็
 ขำระหนี่ได้ตามกฎหมายเนี่ยไปให้เขาขำระหนี่ตามกฎหมายเหมือนกับเป็นทาน เราได้กิน ได้ของแล้วเราก็มารักษาศีลก็
 เป็นศีลบารมี มาประพฤติเนกขัมมะก็เป็นเนกขัมมะบารมีเนี่ยสมบุญแบบ เพราะฉะนั้นไม่ต้องกลัวอด ถ้าทุกคนขยัน
 โฆทนาที่อาตมาเคยเขียนไว้ว่าทุกวินาทีมีคุณค่าโฆทนาสาธุเนี่ย ทำท่ายกโยมนะไม่ใช่เขียนไว้ให้พวกโยมอ่านกันเนี่ย
 อย่างนี้ว่าพระอาจารย์พูดเล่นนะสิ่งเหล่านี้พิสูจน์มาแล้วทำไม่ก่อนนี้พระอาจารย์พิจารณาอริยสังข ๔ สมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์
 แล้วพอพิจารณาไปแล้วพระอาจารย์ก็พิจารณาไปว่าเอ๊ะ! แล้วสมุทัยเหตุให้เกิดสุขมีใหม่ก็มีตัวรู้ขึ้นมาว่า สมุทัยเหตุให้เกิด
 สุขก็คือมูทิตาพลอยยินดีเนี่ยเป็นสมุทัยเหตุให้เกิดสุขเหมือนอาตมาเนี่ยพบมหาขุมทรัพย์อันยิ่งใหญ่ไพศาลที่ไม่มีใครรู้เลย
 พระอาจารย์เนี่ยกินใหญ่ใช้โตก็ไม่หมดต้องมาแจกพวกโยมเนี่ย(หัวเราะ)ขอให้โยมโฆทนากันเนี่ยรับรองได้ไปอยู่ที่ไหนพูด
 กับใครรู้เรื่องรู้จักการโฆทนาสาธุไม่อดต้องว่าอย่างนี้ ถ้าใครรู้เรื่องพระพุทธศาสนาแล้วไปโฆทนาสาธุเข้าเนี่ยเหมือนกับ
 อาตมาไปทำพื้นเนี่ยฝรั่งพระอาจารย์ก็ดูนะให้เทปมันก็ไมกล้ำรับนึกว่าเราจะไปขายมันหรือไปเอาสตางค์มันพอพระ
 อาจารย์บอกพี่เท่านั้นนะมันหันพี่มาเซ็คแฮนด์เลย(หัวเราะ) พระอาจารย์โฆทนาสาธุมันด้วยเทปเนี่ยรุ่น๗ เนี่ยมันคุยกับ
 ลูกศิษย์พระอาจารย์แต่พระอาจารย์ไม่รู้เรื่องมันเพราะเราไม่รู้ภาษาฝรั่งแต่พระอาจารย์เห็นอหยาศัยมันน้อมลงพระ
 อาจารย์ก็เลยบอกเฮ้ย! ให้เทปเขาไอ้ตัวมันไม่รู้ไอ้โน้ไอ้เนมันไม่เอามันทำใจเหมือนกับห้ามเมียมันแต่เหมือนพระอาจารย์รู้
 บอกมันพี่ๆมันหันพี่มาเซ็คแฮนด์เลยมันดีใจด้วย(หัวเราะ)เห็นมัยเนี่ยมูทิตาพลอยยินดีกับเขาเนี่ยที่เขาเป็นต่างชาติที่ยัง
 มาคุยธรรมะกับลูกศิษย์พระอาจารย์เนี่ยพระอาจารย์รู้ก็เราไม่ชี้เหนียวก็ไม่เคยขายอยู่แล้วพระอาจารย์แจกฟรีอยู่แล้ว
 เพราะฉะนั้นไปที่ไหนไม่ต้องกลัวอดโฆทนาสาธุอย่างเดียวแล้วก็ทำจิตของเราให้ว่าง จิตเราจึงว่างเท่าไรยิ่งโฆทนาสาธุ
 เท่าไร เราจะค้าขายต้องการเท่าไรเดี๋ยวก็มากมายมหาศาลบุญหล่นทับเลยต้องว่าอย่างนี้ เราก็ให้แล้วให้อีกให้จนเรา
 กลัวเกรงใจเขาเลยต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)เพราะกลัวเขาจะเป็นทุกข์ในการให้ความจริงเราไม่ต้องการมากหรอกต้องการ
 นิดเดียวแต่ก็ให้มากต้องว่าอย่างนั้นนั่นนิตคนนั้นไอ้! ร้อยคนก็มากมายเต็มทีเลยต้องว่าอย่างนี้ถ้ายังโฆทนาที่ยัง
 มากมายแล้วเราก็ทำจิตของเราให้ว่างไว้ นั่นแหละเขาโฆทนาเขาให้เราเหมือนกับเราไม่ชี้เหนียวบุญก็ขอให้เขามีส่วน
 ความดีกับเขาให้เขามีส่วนกับความว่างมีส่วนกับพระนิพพานไปหรือมีส่วนคุณความดีที่เรามีศีลมีธรรมรู้จักศีลรู้จักกรรม
 ของพระพุทธเจ้าคืออย่างน้อยก็รู้จักโฆทนาสาธุ(หัวเราะ)ไม่ต้องรู้มากเลยรู้แค่นี้ก็อิมได้ทั้งวันเลยเนี่ยต้องถามว่าไอ้คนที่ทำ
 ให้กินเหนียวเกือบตายเนี่ยเราโฆทนาสาธุเดี๋ยวเดี๋ยวอิม ไม่ต้องทำอะไรเลยแล้วโงโงโงแล้วมูทิตาโฆทนาสาธุได้ยังไง
 เพราะฉะนั้นเนี่ยเป็นการค้าที่ลงทุนน้อยแต่ได้ผลมาก(หัวเราะ)เป็นเศรษฐีมหาเศรษฐีเลยเนี่ยยิ่งโฆทนาสาธุพระพุทธเจ้าทุก
 พระองค์พระธรรมเจ้าทุกพระองค์ที่พระองค์บรินิพพานไปแล้วก็ยังมาโฆทนาได้อีกเชิงรู้ใหม่เพราะนั่นเป็นผลสำเร็จแล้วเป็น
 บุญเนี่ยๆบริสุทธิ์เลยไม่ต้องไปสร้างไปทำอะไรเพราะพระองค์สร้างเต็มเปี่ยมแล้วไม่ต้องการอะไรจากเราเลยถ้าเรารู้จัก

โมทนาพระองค์ก็ทรงพระมหากรุณาให้อยู่แล้วไม่ขอก็ก็นิ่งให้เลยอย่างพระพุทธรูปเจ้านี้ยแต่พระองค์รอการดูจิตเจตนาของผู้ขอแต่ความจริงพระองค์พร้อมที่จะให้พระองค์ไม่ได้เก็บอะไรไว้ไม่ต้องการอะไรอีกเพราะพระองค์นี้เสียเหลือเพื่อเลย(หัวเราะ)ต้องว่าอย่างนี้เพราะสร้างมามากมายมหาศาลอภิมหาศาล แต่พวกเขาไม่รู้จักรักที่จะเอาไม่รู้จักรักโมทนาเอาวิธีโมทนาเราก็ต้องสำรวจกายสำรวจวาจาเป็นการสำรวจศีลด้วยต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นก็สำรวจแล้วอะไรเกิดขึ้นสำรวจแล้วก็ได้ว่าง ว่างจากอะไรว่างจากความผิดทางกายทางวาจาทางใจตามพุทธโอวาทอย่างน้อยเราก็ได้ทำตามพุทธโอวาทแล้ว เมื่อเราทำตามพุทธโอวาทแล้วเราก็ไม่ต้องกลัวอดพระองค์จะทรงพระมหากรุณาให้แล้วให้อีกเหมือนกับเป็นคนของท่านเป็นเด็กของท่านเนี่ยเพราะฉะนั้นเราอย่าชี้เกียจจะนั่นทุกคนเมื่อขยันโมทนาอยู่ในเขตพระพุทธรูปอาณาพวกพระพุทธรูปอาณาเขตเนี่ยไปนิพพานได้เลยต้องว่าอย่างนี้เพราะมีบุญของพระพุทธรูปเจ้านี้ยเลยต้องว่าอย่างนี้เพราะอะไรเพราะขยันโมทนาทุกวันนี่ก็สั่งสมไว้เรื่อยๆถึงตายก็ไปเลยเนี่ย พระอาจารย์เนี่ยไม่ได้พูดเล่นนะเนี่ยทดสอบมาทุกรูปแบบนะแต่ไม่มีใครรู้วิธีการทดสอบของพระอาจารย์เท่านั้นนะ เพราะฉะนั้นทำให้ว่างปรารถนาอะไรมันก็เป็นไปอย่างนั้นไม่ต้องไปเรียไรไม่ต้องไปขอใครเพราะถือว่าเราเป็นผู้มีบุญแล้วไม่ต้องขอมาเอง ยิ่งเราไม่ยากได้เขายังปรารถนาจะให้อีก ก็เรารู้แล้วนี่เราตายก็เอาไปไม่ได้จะเอาเขามามากมายอะไร(หัวเราะ)พออยู่ได้สบายก็พอแล้วอย่าไปให้คนอื่นเขาลำบาก ยิ่งตอนนี้เศรษฐกิจแย่งทั่วโลกต้องไปเอานั่นเอานี่มาไปเปิดเขียนเขาเรื่องอะไรต้องถามอย่างนี้เรารู้จักพอแล้วเออ! เราอยู่ได้แล้วนี่ก่อนนี้เราแยกว่านี่เดี๋ยวนี้ดีตั้งมากมายแล้วตอนนี้ไปสร้างความเดือดร้อนให้เขาได้พวกลูกศิษย์จะมาเอาอกเอาใจแต่พระอาจารย์ไม่ค่อยเชื่อหรือคนเดียวไปหรือพวกลูกศิษย์พระอาจารย์ต้องการอย่างนั้นอย่างนี้ให้พวกนี้ก็โอ้ย! เดี่ยวเอามาให้พระอาจารย์อีกไม่เอา พระอาจารย์ไม่ต้องการ ให้ลูกศิษย์ทั้งหลายอยู่เย็นเป็นสุขต้องการให้ว่างอยู่แล้วไม่ต้องการไปเปิดเขียนใครอยู่แล้วแต่บางคนก็อดไม่ได้อยากจะทำสร้างจะทำ เพราะฉะนั้นก็ให้รู้ไว้ด้วยเนี่ยว่างไว้แล้วก็โมทนาสาธุด้วยก็เป็นไปอัตโนมัติพระอาจารย์ไม่ได้เดือดร้อนกับใครหรือ ต้องเอาที่จำเป็นหรือขอที่จำเป็นเหมือนกับที่ขอเจ้าชรินทร์ บอกเฮ้ย! ไฟฟ้าพระอาจารย์เนี่ยตอนนี้แยแล้วนะค่าน้ำมันปั่นไฟเดือนเป็นหมื่นแล้วนะเนี่ยต้องเอามาเนี่ยเดือดร้อนนี่จำเป็นแล้วพอมาน้ำมันขึ้นถล่มหลายเลยขึ้นเอาขึ้นเอาจนกระทั่งเป็นร้อยเหรียญต่อบาเรนหรือเรียกว่าเหรียญต่อบาเรนที่ขึ้นไปโน้นนะเนี่ยจนเอาเข้ามาเนี่ยหมดไปหลายตั้งค์เนี่ยแต่พระอาจารย์ไม่ได้หมดลูกศิษย์หมด(หัวเราะ)แล้วเอ็งจะไปเอาอะไรกับมันอีกก็ต้องบอกให้มันว่างชะบั้งซีเดี่ยวนั่นก็จะไปขอมันเพราะว่ามันคนใจดีพระอาจารย์รู้ไม่เอาๆเลิกไม่ให้ไปเปิดเขียนมัน มันทำมาเยอะแล้วให้มันว่างบ้างสุขภาพมันก็ไม่ดีอายุก็มากแล้วเอ็งไปขออะไรมันหนักหนาเนี่ยพระอาจารย์จึงว่าให้พวกมารทั้งหมดเลยเนี่ยที่ไปขอเนี่ย เหมือนพระพุทธรูปเจ้านี้ยเป็นพระโพธิสัตว์มันขอจนพระองค์รัศสูเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้จนหมดแล้วมันก็ยังมาขออีกขอให้นิพพานมึงคิดดูซิไอนี่มันอะไรกันหนักหนาตามาคือ(หัวเราะ)แล้วมันก็ไม่รู้จักขยันสักที ฉลาดในการขอปากหวานของมันนี่นั่นนั่น แต่เราไม่ขอนะเราโมทนาสาธุกับเขา อย่าเข้าใจผิดนะคนละเรื่องนะต้องพูดคำนี้ขึ้นมาเพื่อเสริมๆให้เด่นชัดว่ามูทิตาไม่ได้ขอนะเรามูทิตาโมทนาความดีไม่ต้องเอาอะไรจากเขาเขาให้เอง(หัวเราะ)เราไม่จำเป็นต้องขอเพราะเรามูทิตาโมทนาสาธุกับคุณที่มีบุญหรือมีบารมี อุบารมี ปรมัตถบารมีพอเราโมทนาสาธุกับเขาเนี่ยเรามีส่วนความดีกับเขาทันทีเลย บางคนคิดจะฆ่าเราพอโมทนาสาธุเขาเนี่ยบุญของเขาอยู่กับเราเนี่ยเขาฆ่าเราไม่ลงแล้วหรือฆ่าเราไม่ได้แล้วเพราะอะไรเพราะบุญบารมีของเขาอยู่กับเราแล้วเห็นมัยแน่มมัยโอ้ย! พระอาจารย์เห็นความวิจิตรพิสดารมันเยอะเยอะเลยมูทิตาโมทนาความดีเนี่ย(หัวเราะ)เพราะฉะนั้นต้องรู้จักกาลเทศะเห็นใครทำดีไม่ต้องรอให้เขา เฮ้ย! ข้าทำความดีโมทนาเว้ยเฮ้ย! ไม่ต้อง เราต้องรู้จักโมทนาสาธุ ภูริบเอาไว้ก่อนแล้วใครยังงี้ก็ช่างกูต้องรีบขออะไรๆใครก็ได้ก่อนเนี่ย อย่างพระอัญญาโกณฑัญญะ เนี่ยขอให้รู้ธรรมก่อนคนอื่นเนี่ยต้องปรารถนาไว้เลย ฉะนั้นทำอะไรต้องนมเบอรวันหรือแข่งกันหรือกีฬาอะไรเห็นมัยต้องให้ได้ที่หนึ่งเห็นมัยเขาแข่งกันหมด ฉะนั้นเรารู้แบบนี้เห็นอะไรดีก็โมทนาสาธุให้หมดเลย (หัวเราะ) แหม! ศาลานี้ดีก็โมทนาสาธุ ที่นั่งที่นอนดีก็โมทนาสาธุเราก็มีที่นั่งที่นอนดีไม่ได้ไปขออะไร ลูกศิษย์พยายามที่จะให้พระอาจารย์นั่งที่นอนที่ดีเองหรือเปล่าพระอาจารย์เนี่ย ความจริงพระอาจารย์ไม่ได้ต้องการปรารถนาอะไรมาเลยแต่ลูกศิษย์อยากได้บุญจากพระอาจารย์ มันก็ไม่รู้จักบุญอีก บุญคือความยุติธรรมที่ประกอบด้วยเมตตากรุณาเมตตาอุเบกขา ผู้ให้ก็ให้ด้วยความยุติธรรมเต็มอกเต็มใจให้ด้วยความเมตตาความรักใคร่ให้แล้ว

ไม่เสียตายใจจึงจะเป็นสุข ให้ด้วยกรุณาความสงสารให้แล้วไม่เสียตายใจจึงจะเป็นสุขให้ด้วยความมูทิตาพลอย
 ยินดีให้แล้วไม่เสียตายใจจึงจะเป็นสุขให้อโหสิห์ให้อภัยเขาได้ใจเราก็ไม่มีทุกข์เหนียวเหนี้ย ใจเราไม่ต้องการอะไรก่อนเนี่ย
 เจียมเนื้อเจียมตัวก่อนนี้เราอนกลางดินกินกลางทรายก็ได้ไม่เห็นมีอะไรหมอนอะไรก็ไม่มีความกลัวบาตรเอาสังฆาฏิกวางบา
 ฬบาตรก็เป็นหมอนได้แล้ว แล้วเวลาจะเขียนหนังสือก็เอาบาตรนั้นแหละเป็นโต๊ะเขียนหนังสือ(หัวเราะ)ไม่เห็นจะยากอะไร
 เลยเนี่ย เขียนตัวเล็กกระดาษมีน้อยต้องเซฟเลยตัวเล็กเลยทีนี้ เพราะอะไรเพราะเห็นคุณค่าของมันเลยก่อนนี้เราไม่มีต่อนี้
 พอมีแล้วเหม! ยังรู้จักประหยัดพวกโยมยังมาต่อว่าพระอาจารย์เขียนตัวเล็กอ่านไม่ค่อยออกเลยแต่ไอ้พวกนี้ไม่รู้
 ความหมายของพระอาจารย์ที่ต้องการใช้เนื้อที่ให้คุณค่าเลยต้องว่าอย่างนั้นสำคัญไม่ใช่สำคัญที่กระดาษ มันสำคัญที่
 เนื้อหาที่เราเขียนลงไปเนี่ยตัวเล็กหรือตัวใหญ่เนี่ยอ่านภาพมันมากมายเนี่ยเยอะเยอะเนี่ยเดี๋ยวนี้พระสังฆทานพระอาจารย์
 เนี่ยเอาทั้งชิ้นเอาทั้งลงเนี่ยเห็นมั๊ยพระอาจารย์เนี่ยให้ปราบทุกอันเลยไม่ใช่แค่นั้นทุกชิ้นเลยพระอาจารย์เนี่ยถวายให้เป็น
 พระพุทธรูปมาให้หมดเลยเพราะฉะนั้นพวกนี้อยู่ชั้นไหนไม่เคารพพระพุทธรูปเจ้ามิ่งอยู่ไม่ได้แน่(หัวเราะ)พระอาจารย์ปราบ
 มากหมดแล้วพระอาจารย์เลยถือโอกาสเอาที่ว่างนั้นนะมาถวายพระพุทธรูปเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าเลยแน้ใหม่เนี่ย
 พลิกวิกฤตเป็นโอกาสเลยแล้วทีนี้ใครมาเกิดใหม่มีขี้ไม่สนิทแล้วมีขี้ไม่รู้จักความดีอยู่ไม่ได้หรือถ้ายังอหังการลบหลู่ดูหมิ่น
 ต้องลงอย่างเดี๋ยวนี้นะพระอาจารย์เนี่ยอ่านตอนเช้าได้ยืนหรือเปล่านะหน้าเพิ่งเขียนใหม่ๆเนี่ยเอาทั้งชิ้นเอาทั้งลงเลย
 หมายถึงเอาถวายเป็นพระสังฆทานหมดทุกชิ้นเลยพรหมเทพเทวดาให้เป็นพระพุทธรูปสาวกสาวิกาก็ให้หมด หมายถึงปราบ
 แล้วก็ยึด ว่างแล้วไม่มีเจ้าของแล้วถือว่าเป็นที่ว่างที่พระพุทธรูปเจ้าอนุญาติไว้แล้วป่าช้า ป่าช้า ที่ว่าง ลอมฟางเนี่ยให้
 พระภิกษุไปอาศัยเจริญ ให้อยู่ได้(หัวเราะ)คำว่าเจริญก็คือให้ไปอยู่ได้ เพราะฉะนั้นที่ว่างแล้วพระอาจารย์ถวาย
 พระพุทธรูปเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าหมดเลยที่หลังมารก็เกิดขึ้นไม่ได้แล้วพวกนี้มิ่งอยู่เย็นเป็นสุขมานานขอ
 พระพุทธรูปเจ้าให้มานานแล้วอยู่ดีมีสุขมานานแล้วขออะไรก็ให้ๆจนเคยตัวแล้วก็ไม่ทำเองไม่เคยสร้างไม่เคยทำ แล้ว
 พระพุทธรูปเจ้าพระอรหันต์เจ้าก็ไม่ได้เอาอะไรของพวกมารไปเลยก็ยังตามล้างตามล่ายก่อกวนรบกวมนไม่สิ้นสุดเนี่ย
 เพราะฉะนั้นมันก็เลยต้องโดนเนี่ยพระอาจารย์ที่สร้างศาลาพระพุทธรูปเนี่ยจะให้เป็นที่หมดเลยสร้างหลังเดียวให้เป็น
 ทิพย์ให้เต็มไปทั้งสามโลกหมื่นโลกธาตุแสนโกฏิจักรวาลที่นี้มารไม่สามารถที่จะขึ้นไปอยู่ได้ใกล้เขตพระพุทธรูปได้
 เพราะเป็นเขตของพระพุทธรูปเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้า นี่ก็เป็นวิธีอันหนึ่งที่พระอาจารย์ที่จะใช้ปราบมาร(หัวเราะ)คือ
 ทำน้อยแต่ได้มากสร้างหลังเดียวก็ได้เยอะเลยต้องว่าอย่างนี้ก็เหมือนพระพุทธรูปองค์เดียวให้ปาฏิหาริย์เป็นยมกปาฏิหาริย์
 ให้ถวายให้ทั่วเลยเดี๋ยวนี้นะพระอาจารย์อะไรขึ้นมาเป็นยมกปาฏิหาริย์เป็นคู่ๆเนี่ยตอนเนี่ยเป็นยมกธรรมปาฏิหาริย์เนี่ยที่ว่า
 ๘๔,๐๐๐พระธรรมขันธ์เนี่ยเป็นยมกธรรมปาฏิหาริย์เนี่ยมากกว่านั้นอีกมากมายหลายเท่าตัวเลย เป็นอัปมาไณยเลย แล้ว
 เราจะรู้พระพุทธานุภาพเหมือนกับหมอบอกถามพระอาจารย์เลย พระอาจารย์มันเหมือนกันไหม(หัวเราะ)ว่าที่ถ้าโยม
 ทำบุญแล้วโยมจะปรารถนาเอาอย่างนั้นอย่างนั้นมันจะได้ไหมพระอาจารย์ บอกได้ทำไม่จะไม่ได้ทำไม่จึงไม่รู้หรือเปล่าพุ
 โธอัปมาไณยพระพุทธรูปเจ้าเป็นผู้มีคุณอันหาประมาณมิได้ ธัมมอัปมาไณยพระธรรมมีคุณอันหาประมาณมิได้ สังขอัป
 มาไณยพระสงฆ์มีคุณอันหาประมาณมิได้ ที่เองขอนี้จับจ๋อยนิดเดียวไม่ได้มากเลย(หัวเราะ)เห็นมั๊ยแน้ใหม่ถามปั๊บตอบปั๊บ
 เพราะพระอาจารย์ให้ไปอ่านธรรมะพระอาจารย์ชักมีปัญญารู้จักถาม แล้วระหว่างความโลภอันไหนเรียกว่าความโลภ
 ใครๆอยากรู้อ่าง เพราะฉะนั้นก็ต้องบอกเลยไอ้ที่โลกก็คืออยากได้ของคนอื่นนั่นแหละเป็นความโลภแต่เราขยัน สมมุติว่า
 เรามีศักยภาพไอ้! งานเราแค่นี้ไม่พอหาจ๊อบหางานพิเศษทำอีกไม่ใช่ความโลภนี่เขาเรียกสัมมาอาชีโวให้จำไว้ด้วยนะ
 เดียวมันแยกกันไม่ออกอีกเนี่ยอย่างพระอาจารย์เนี่ยคนถามปั๊บพระอาจารย์ตอบได้เลยเนี่ยอะไรเป็นความโลภ(หัวเราะ)
 อย่างพวกเด็กที่ซื้อบ๊องไม่รู้จะตอบอย่างไรกันเอ๊ะ! อะไรความโลภยังไปสงสัยตามมันอีก(หัวเราะ)อย่างพระอาจารย์เนี่ยรู้เลย
 ถ้าเราอยากได้ของคนอื่นที่เขามีเจ้าของอยู่เขาหวงห้ามอยู่เนี่ยเป็นความโลภเพราะเราไปอยากได้ของเขา แต่ถ้าเราขยันเรา
 มีศักยภาพมีความสามารถสมมุติว่างานการเราเสร็จแล้วได้งานนี้มันจับจ๋อยเสร็จแล้วเราไปทำงานอย่างอื่นเพื่อให้ได้มาก
 เพิ่มขึ้นอันนี้พระพุทธรูปเจ้าเรียกสัมมาอาชีโวมันต่างกันใหม่เห็นมั๊ย ความโลภกับสัมมาอาชีโวเนี่ยคนละเรื่องเลยต้องชี้ให้ชัด
 เลย ฉะนั้นใครอยากถามอะไรก็ถามชิตอนเนี่ยเปิดโอกาสเลยอย่างพระอาจารย์เนี่ยเทศน์มาเยอะเยอะแล้วเดี๋ยวนี้นะไม่รู้จะเอา

อะไรมาสอนเพราะมันฟังกันซะเยอะแล้ว(หัวเราะ)อ้าว! เปิดโอกาสให้เขาถามบ้าง..ใครอยากรู้อะไรอยากเข้าใจอะไรก็ถาม(หัวเราะ)อาตมาเนี่ยสอนง่ายรู้ง่ายเข้าใจเร็วไม่มีการสร้างภาพตบตรงเป่าแน่นอนไม่ใช่หลบลี้หลบตาที่ชั่วตบอีกแล้วก็ตอบถูกตามหลักก็ถือว่าอย่างนี้ไม่ผิดพระพุทธโฆษาท...ถ้าฉลาดถามจะได้ความรู้ก็เหมือนพระพุทธเจ้าว่า สัพพัญญุตญาณ รู้ทุกอย่าง อนาวรณญาณ รู้ไม่มีขีดชั้น(หัวเราะ)โลกวิทูผู้รู้แจ้งโลกทั้งมนุสโลกเทวโลกมารโลกพรหมโลก เนี่ยรู้หมดฉะนั้นใครอยากรู้เรื่องอะไรบ้างก็ถาม....

ชนะชัย เมฆา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันพฤหัสบดีที่ ๑๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

เวลา ๑๑.๑๓ น.